

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 01/2003

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 08.12.2005. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима.

НАСТАВЉЕНО 08.12.2005. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 9,35 САТИ

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених, адвокати Даниловић, Лозналијевић-Даниловић, Томић и Тодоровић, а одсутни пуномоћници адвокати Баровић и Фрањићевић, те Наташа Кандић.

Присутни су браниоци оптужених, адвокати Заклан, Јеврић, Продановић, Перковић, Травица, Вукотић, Перески, Станић, Дозет, Јелушић, Бојков и Марија Радуловић, а одсутни су браниоци, адвокати Петрушић, Вујин, Пилиповић, Мијатовић, Калањ, Штрбац, Мамула и Станојловић, те Ђурђевић, Радуловић и Сташевић, као и бранилац оптуженог Шошића, адвокат Бељански.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Уз Ваше допуштење, ја ћу колегу Бељанског мењати на данашњем главном претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу? Да ли сте сагласни?

Оптужени Шошић је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца адвоката Бељанског, брани бранилац, адвокат Перески.

Одсутни су и браниоци, адвокати Апро и Левајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви оптужени су ту, каже судска стража. Колега Перковићу, ч да ли сте добро? Нисте се баш договорили са осталим колегама, добро, добро. Наставићемо са завршним речима, колега Перковић везано за одбрану оптуженог Калаба Наде, је ли тако? Изволите колега Перковићу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Захваљујем, председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуно тога Ви сте рекли, само да скренем пажњу Вама и свима нама, да сте Ви већ пуно тога, везано за одбрану оптуженог Вујановића рекли, па бих Вас у том смислу молио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Наиме, ја сам имао једну можда и незахвалну и захвалну улогу као бранилац да сам на почетку излагао за Вујановић Станка, оптерећен, наравно колегијалним разлозима да би оставио довољно простора цењеним колегама да не исцрпим тему која се тиче опште неке одговорности која се ставља, а са друге стране, опет незахвално је и на крају, из једног простог разлога што смо опет оптерећени неким законским разлозима да се не би понављали и нешто износили што је већ можда, не једном или два пута или три пута, речено. Па мислим

да ће председник већа уважити и да у том делу неће ме упозоравати да је већ то изнето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само када сте Ви већ то рекли?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да, да. Наиме, ја бих почео завршну реч са једним делом исказа Перића у том предкривичном поступку. Знате, једну карактеристичну реченицу коју ни један озбиљнији инспектор, један озбиљан истражни судија, а поготово, сигурно, код овог, не, већа, не би прошло без контролних питања и тако даље. Наиме, шта Перић рече? Перић рече, наводно рече да мисли да је тамо био каже и Мићо Медоња. Зашто је та реченица битна? Он не каже и не терети се Мићо Медоња да је некакве јабуке негде на пијаци узео, него му се ставља тешко кривично дело. Замислите ту истрагу која оставља такву једну констатацију да неко мисли, када кажемо мисли, дакле, ми смо сигурни, мисли, увек садржи у себи некакву претпоставку, хипотетику. Не пита га, тада у предкривичном поступку, нико, каже, дајте се Ви то сада изјасните, господине, ми ћемо довести сада тога господина, или за дан-два, сутра, прекосутра, па ћемо Вас суочити и да разјаснимо ту ствар. На реченици мисли да је он био, истрага иде и ово веће добија такву оптужницу. Улога већа, ја не желим да говорим овде о праведности, неправедности, ово веће суди на основу чињеница, доказа и на основу Закона. Веће је током главног претреса детектовало, да кажем, малтене, сва спорна питања у погледу чињеница које смо овде утврђивали. Колега Јелушић је јуче наводио пример у оном делу када је сведок сарадник износио неке наводе у погледу Наде Калабе, опис сада тог лица и тако даље и тако даље. Управо је председник већа или неко од чланова већа, сада не сећам се, схватио који су детаљи битни каква питања поставља, дакле ово веће је стално имало ту нит, које су чињенице битне, који су то материјални трагови утврђени и успоређивао већ током поступка, тако да ја не сумњам да ће ово веће знати, ценити све изведене доказе и да ће руковођењем само тим светим принципом и доносити одлуке. Што се тиче Наде Калабе и њене одбране, морам да подсетим веће на једну ствар која мислим да је апсолутно неспорна. Неспорно је следеће, неспорно је да је она супруга Станка Вујановића, да имају заједничко малодобно дете, неспорно је да када је Станко ухапшен, Нада активно учествује у помагању у целој тој ситуацији, одлази код њега у притвор, бори се за свог мужа, то је њено право. Сведок сарадник, то су потврдили и сведоци и оптужени Ђанковић, а нарочито оптужени Милојевић и тај који долази код Наде, који одлази код другог сведока сарадника број 2, да би нудио новац да се он не спомиње, нико други, него он, он је тај коме Нада Калаба смета. Зашто му смета Нада Калаба? Зато јер је она очевидац, она је тај сведок, као и маса Вуковарчана који су били испред хангара, где их он лишава живота. Зашто његов отац на посетама прети и Нади Калаби и супрузи Мирољуба Вујовића и видећете ви, Вуковарчани и тако даље и тако даље. Зашто? Зашто се Нада брани тако како се брани? Ја ћу Вам сада то појаснити. Нада је приведена и лишена слободе када је дошла по дозволу да иде у посету код свог супруга. Тада њу лишавају слободе по налогу истражног судије. Зашто Наду и шта би се то требало постићи са Надом? Нада као супруга, ко остаје кући да се брине о једном детету, а у међувремену контактира и са овим, контактира и са оним, она је сведок свега, али у њој неко гледа потенцијалног сведока сарадника број 2, тада још немамо лице које се појавило као број 2, идеалан, идеалан сведок да би теретила овога, да би теретила онога, да би ово, да би оно. Нада зна да ко год је рекао или за ког се год рекло, па макар и на овај начин, да мисли неко да је био неко тамо, је лишен слободе и добија или статус некаквог сведока, не

сведока сарадника, али неког сведока који треба да против неког говори или иде у статус осумњиченог. Она нема право да се користи некаквим благодетима сведока, јер је она сада оптужена, осумњичена. Ако каже, била сам тамо, иде једно питање, друго, треће, четврто, пето, шесто, кога си видела, кога ово, шта ово. То су били мотиви. Наравно да сведок сарадник број 1 има још додатне своје мотиве. Његови су јасни мотиви. Нада разговора са њим, он никада није рекао шта је то, никада није рекао, нико није чуо да је он било када изјавио што је изјавио касније за Наду, никада нико. Сведок сарадник број 2, он каже ја сам то чуо, а не каже први пута, он каже, ја сам видео Наду. Зашто није одмах рекао то? Како то да нико, ама баш нико од тристо-четиристо људи који су били тамо, нити је то чуо, нити је то видео, од тих тристо-четиристо људи би неко видео, да жена лишавала живота некога, то би неко видео. То би се чуло. Такву ствар, ако хоћете Јован Дуловић као новинар, као новинар, он одлази у ту кућу, то би прво било што би он чуо, Нада Калаба је лишила живота. Зашто иде даље њена одбрана, нећемо да износимо одбрану, шта ми чекамо, да ли видимо да сведок сарадник, како описује то лице, не знам, жути шушкавац и тако даље. Никакве друге овде детаље. Нико не спомиње никакве друге детаље, осимк оног што каже тај је шушкавац у питању и у питању је пиштољ, о којем ћемо посебно говорити. Дакле, на основу таквог исказа, даље креће поступак, тврди се то и то. Шта ми сада знамо? Ми знамо, како име том лицу ког је сведок сарадник лишио живота, знамо све појединости. Ако би изашли са тим појединостима, сведок сарадник мења стално исказе, допуњава и тако даље, он би тада рекао то, то, то и то. ми би изгубили прилику да на суочењу, зато и нисмо хтели да износимо одбрану, јер смо хтели на суочењу да кажемо, тако и тако, па смо ипак били присиљени да не можемо да извршимо суочење, док не изнесемо материјалну одбрану и тада смо ћутали и чекали на тај моменат, да му се предочи име и презиме лица, то је та особа којој сам пришла и тако даље, а коју си ти лишио живота. Погледајте исказе и Стаматовића и официра који кажу, било је тако, јесте, пришао је официр ЈНА, био је ту, два официра, био је и Хаџић Елвир. Ко је тај ко је лишио живота? Ту је био присутан и сведок Гица, који говори о пиштољу који на посебна питања, ја мислим и председника већа и моје маленкости, да опише разлику између пиштоља и шкорпиона, он каже, шкорпион је такав и такав, пиштољ је такав и такав, описује и каже да је сведок сарадник, када је лишавала то лице, имао пиштољ, то је рекао. Веће је ишло чак дотле, а морало је, и ја бих тако поступио, иако је то контрадикција у самом појму, да два сведока сарадника суочава, дакле, две особе које су добиле статус. И мени да неко дође са таквом оптужницом и да треба да судим, и један и други морају апсолутно да говоре истину, нема ни једну привилегију да измисле било шта друго, јер од њих се очекује истина, како за себе, тако и за другог, да причају шта су видели и шта знају и у чему су они лично учествовали и шта су видели. Самим тим, када их је веће, председник већа и ово веће позвало да се изјасне на конкретне околности и да се донесе решење о суочењу, самим тим веће је одлучило о томе да једном може да поверује, другом не, или једном или другом, или је једно лаж, а друго истина, нема, не може веће да прихвати оба исказа сведока које суочавамо, а они и даље остају упорни код својих исказа, у битним и одлучним чињеницама, и један и други. Дакле, дилема је ту решена. Ако и једног и другог сведока, осим тога што су контрадикторне, јер овде је тежина одлуке у вредносним судовима које ће суд узети да би нешто прихватио – доказано или недоказано, који ће то у вредносном суду бити, који ће то бити ниво. Мени је јасно, мора бити нешто несумњиво доказано. Значи да нема трачак сумње, да нема никаквих претпоставки.

Дакле ако имамо та два сведока и ако смо их суочавали, једног смо аргументи елиминисали, дакле, којем ћете Ви сада поклонити поверење. Ако анализирамо исказ сведока сарадника, а мислим да је овде у доброј мери анализиран, у једној битној околности коју он негира. Онда сам се запитао, зашто он то стално негира. Зашто, зашто он негира да је имао пиштољ, зашто би један војник негирао да има пиштољ, јер он зна да лице које ће бити идентификовано, јер Нада зна његово име, да је убијено из пиштоља, јер га је он убио из пиштоља. Шта он каже, господине председниче већа, у овом делу. Када га се пита, то је транскрипт аудио записа од 01.09.2004. године, На конкретном питању, да ли је он за цело време рата, значи, ја говорим овде до ослобођења, односно до 20., носио оружје са кратком цеви, пиштољ неки или било шта – не, не, само дуго наоружање, одговара сведок сарадник. Поново, никада, дакле, да ли тврди да децидно, никада није имао пиштољ код себе, он одговара: да, никада нисам имао пиштољ. Да ли је икада носио шкорпион са собом, не, сто-посто. О тим његовим вредносним судовима, сто-посто, хиљаду, ја ћу још говорити. Међутим, колико вреди његових сто-посто, када не каже хиљаду посто, а говори сто-посто, хиљаду посто, можете видети сами. У Вашим доказима се налази снимак РТС који је приказан и који приказује сведока сарадника број 1, али ово је за, његов је изглед ту приказан онако како би он требао да делује, за јавност, а видели смо и фотографију како он делује када је на правом задатку, када није камера ту. Ја бих молио, председниче већа, ја сам се потрудио да увећам, колико могу, ја ћу Вам предати и ја молим због јавности, овде се не види његова фигура у целости, не види се глава, али ја бих молио, Ви то имате, али је то прошло незапажено, не можда већу, али да сви знамо, да је сведок сарадник лагао на одлучну чињеницу. Ја бих молио да видите, тих његових сто-посто шта значи. Изволите, видећете овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, не можемо сада поново отворити доказни поступак увидом у фотографије и тако даље. Ми смо погледали тај видео снимак. Ако Вас ја добро пратим, речено је на видео снимку, видео клип један јако кратак, можда пар минута и Ви сте у вези тога предложили били, па смо и заустављали тај снимак, ако се сећате и претпостављам да је то то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Овде у овом делу, ја то могу дати и касније новинарима и јавности, нема његове слике, видите тачно шта он носи са собом. Овде је тај пиштољ, уз себе. Да ли је он слагао – јесте, да ли он може да има такав статус – не. Није то била једна од или једина лаж и неистина, хиљаде. Погледајте у анализи на свакој страни транскрипта, на сваки његов одговор, други, трећи, почиње, колико се сећам, не знам, давно је то било, ако се сећам, све оно где се њега пита у вези њега нешто, колико се сећам, не могу да се свега сетим, питате ме нешто што је давно било. Значи, то је сведок на основу кога би неко требало да донесе једну одлуку и да одлучи о нечијој кривици. Нада Калаба је једна часна жена. Њено држање пред судом је хероинско. Толико је дуго у притвору, дете на улици, о којем се брину деда и бака, старији и болесни људи и издржала је и чекала је час суочења да га подсети кога је он то лишио живота, он, не она, он је лишио живота и зато је скривао пиштољ и чињеницу да је имао пиштољ. Није се он никада одвајао од пиштоља. Председниче већа, током ових завршних речи чули смо пар пута и позиве за правдом и говорили смо о томе да постоји галерија, постоје родбина жртава, али нико не помену да у публици, у другом делу публике, се налазе родбина овде оптужених, који исто тако очекују закониту и правдну одлуку. И они очекују такву одлуку и овде се налазе стари људи и овде се налазе мала деца или млади. Ту су им њихови најмилији. И они имају право да траже закониту одлуку. Када погледамо ту родбину, видећемо да се

ради о људима који су тешког имовинског стања, за разлику од многих суђења на овом суду, где се продуцирају најновији модни трендови, да се долази најскупљим возилима, код ове родбине се скупља за гориво, да се дође, да се виде најмилији, скупља се за храну, скупља се за цигарете. И они имају праву на закониту одлуку, јер су то њихови најмилији и очекују од овог суда управо такву одлуку. Било је говора, ја могу да се осврнем на то, о некаквим заверама ћутања. Ја нисам схватио у завршњј речи уваженог Тужиоца, заступника једне оптужбе, пардон, да се говори о завери ћутања у неком погледу, да та завера је као некакав комплот у поступку, него је то био један израз који је употребљен, који би требао да Вама у некаквом доказном поступку послужи као једна претпоставка тамо где нема доказа, да је неко био на рупи. Чак и када је био, да је лишавао живота или ако није био, али се претпоставља да је био, па се каже, ако је неко тамо и био и отишао у том правцу, морао је да лишава живота, па каже, постоји тамо завера ћутања. Дакле, када би ово веће прихватило такву логику, у закључивању и доношењу одлука, јавна оптужба има ту лиценцу да може тако да посматра ствари, али суд том логиком на тај начин, не може да доноси одлуку, јер за сваког мора се наћи који разлог, шта је било, који терет доказивања и тако даље. Претпоставка за многе људе овде би требала да значи лишавање највеће тековине, те слободе, а ово веће, ја сам сигуран да неће. Што се тиче самог поступка, сматрам да је веће утврдило у оквиру материјалне истине, не истине, него у оквиру материјалне истине, а то је она истина која се утврђује током претреса, истина друга, оно што се стварно десило, да ли ћемо знати, нећемо знати, да ли ћемо сазнати. Ово веће утврђује материјалну истину, чињенице које су везане уз предмет оптужења и доказе на основу тога. То ово веће утврђује. Веће не може и било би претенциозно тражити од већа да утврди истину. Веће није истражни орган иако је веће доиста, што кажу, морало по инерцији да улази у неке чињенице које нису биле обухваћене предметом оптужбе. Стога, председниче већа и уважене судије, не сумњам у Вашу професионалност, у Ваше руковођење законом, у Вашу оцену чињеница, а имате их јако много и у Ваше повезивање тих чињеница, у један логичан склоп. Већ сам рекао и ту се ја мало разилазим са појединим колегама, ја сматрам да никаква теорија завере није постојала, да су се неке ствари спонтано покренуле услед познатих околности. За теорију завере би могле да крећу после некаквимк предкривичним поступцима и тако даље, али, да претходно нису постојале теорије завере, да нико са некаквим предумишљајем, са договором дан раније или уочи тога, није ишао да лишава живота. На нешто се нисам осврнуо, а то је изведено током доказног поступка, то је била изјава господина Хаџић Горана, дата у Шиду мислим, где је он образложио да је ту изјаву дао јер је био притисак јавности, притисак људи који су изгубили најмилије, да се суди, да се суди онима за које се утврди да су невини. Из такве изјаве, да се прави комплот да је постојао договор на некаквој седници Владе, где је присуствовало тридесет-четрдесет људи, заједно са највишим официрима ЈНА, одговорних, да се лиши живота, мислим да је та теорија апсурдна. Ово што јесте, јесте то да се ради о спонтаном чину, изазваном различитим афектима, не улазећи у то, оправдани, неоправдани и да се то тако десило. Од Вас очекујем да донесете ослобађајућу пресуду за Наду Калабу, наравно да не спомињем укидање притвора, јер ми је господин Вујановић исто рекао, зашто нисам споменуо укидање, оно се подразумева када се тражи ослобађајућа пресуда. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, господине браниоче. Да ли још неко од бранилаца који нису дали завршну реч жели можда да се обрати суду? Не. У реду. Крећемо на

завршну реч оптужених. Вујовић Мирољуб. Господине Вујовићу, по закону задња реч је Ваша, Ваша као оптуженог, па изволите. Ја сам схватио да сте оно пре неки дан, да сте Ви и написали Вашу завршну реч. Да ли је прилажете у писменом облику, или бисте желели да је овако изнесете? Изволите.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Изнећу овако, јер нема потребе, доста је речено, колико ми падне напамет, што се каже. Одакле кренути, не знам ни сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да се Ви придружујете завршној речи Ваших бранилаца?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И господина Петрушића и господина Заклана?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да. Не знам одакле кренути, пошто по моме остајемо на почетку. Од првог дана истраге, како сам рекао, значи, ништа није решено. Говорио сам како су се људи скупили тамо, значи, ништа нисам лагао и позивам се и можете, значи, опет на ону своју изјаву од 07.11.2003. коју сам дао писану, значи, изјаву, у којој сам дао приговор на оптужницу, ту мале измене у вези сведока сарадника број 1 и тако нешто, ја нисам могао знати шта се дешава, пошто сам био рањен, значи, све је оно тако како сам рекао и остало је тако. Људи су се окупили, као што видите, на Овчари, како, из разних побуда, нико није имао циљ, значи, да изврши кривично дело. Видели сте и сами да су нам формирали територијалну одбрану, доказало се да није та територијална одбрана, она је само као територијална одбрана, него има и «Лева Суподерица». Доказало се, односно Ви ћете видети, да ли је то, уствари, територијална одбрана или је такозвана, територијална одбрана, да ли је то термин. Видели смо ту групе, видели смо одељење, видели смо водове, видели смо чете, видели смо јужне оперативне групе, видели смо разноразне територијалне одбране. То је значи све оно читаво време што се форсирало код истражног судије Алимпића, што сам ја од првог дана говорио. Од човека који је био у Вуковару, који је, највероватније био на Овчари, тог 21. са оном експертском групом или како се зове. Рекао сам да је тај човек дванаест година се дружио са Булић Миланом, рекао сам да му је долазио на крсну славу и рекао сам да га је на крсну славу ухапсио. Шта рећи о таквом човеку? Ја знам да је он Ваш колега, да нормално да мора имати велики утицај, слаткоречиво, највероватније. Поверовали сте свим, испало је тако како је испало, отишло је у другом правцу све. Јавни тужилац нормално у сарадњи са њим, решио је тако, подржао је и ово што пише у његовој завршној речи, то је страшно. Навешћу неке примере, на пример Вукашиновић и Каранфилов кажу када је, пардон, сведок сарадник број 1 говори да је НН лице уперило у Вукашиновића оружје. Није тако сведок сарадник 1 рекао. Он је рекао: Перо Циганин је уперео оружје. Зашто се избацује Перо Циганин? Зато што сам ја Перу Цигана видео само једном, зато што је сведок сарадник рекао да је то мој курир, добровољац, мој курир, ја мештан који водим војску, нормално, то Јавни тужилац примећује и шта ради – он избацује и ставља НН лице. Значи, он се разбацује људима тако и тако. Вукашиновића први пута у животу сам овде човека видео, против никог нећу ништа да говорим, не кажем, људи су долазили на годишњицу ослобођења Вуковара. Можда су ме тамо видели, можда нису, не могу ништа да кажем, не могу никога да кудим, не могу никога да хвалим. Свашта се овде издешавало, свако је из страха нешто рекао, пребацивало се на 80. на гардијску, на мештане, на добровољце, на ове, на оне. Свако је из страха говорио свашта. Ко је то направио, значи, Александар Васиљевић од првог дана. Један пример ћу Вам изнети у Вуковару, пошто сам био начелник Министарства одбране, покојна професорица Гојић, када сам био, давао

после изјаве у Београду, након месеца дана што сам рекао да сам се почео распитивати у вези Овчаре, отишао сам код ње и она ми је рекла: шта сам ти ја, Мирољубе, говорила. Шта сам ти говорила када си сређивао кућу за ког, контраобавештајну групу која је дошла у Вуковар. Мислим, можете веровати и не морате, свеједно, али изнећу. Јел сам рекла да ће они свима вама радити о глави, јел сам рекла да ће вам све оно што су они направили, вама ставити на терет, ма, рекох професорице, нека они раде шта хоће. Тебе ће, каже, првог шпијунирати, нека ме, шпијунирају, па ће ваљда нешто и помоћи. То је било 1992. године, крајем 1992. године. Нашао сам једну кућу од мог пријатеља, чији је брат био у иностранству негде, питао сам га, да ли могу у ту кућу да се сместим, каже: одлично, бар ће ми неко чувати кућу. Средио ми кућу све комплетно, преко цивилне заштите, пошто је све то било моје и када сам постао, уствари, ауторитет, а не за време рата, у својој улици, то не кажу. Сређујем то све и десило се што се десило. Читаво време су намонтирали. Да ли нас неко штити, сви су, уствари, и страна адвоката, оштећених и наша страна, сви се слажемо. И ја се слажем и сви говоримо истину и сам подржавам и њих педесет посто, да ми то нисмо могли направити, да нисмо могли организовати, али, како смо ми могли направити, да ли је нама неко наредио, да ли нас неко штити? За време Милошевића до 1995. године, договарали се, сређивали да нам натоваре све. Сам документ то потврђује. То је, значи, ратни дневник 80. моторизоване бригаде, мислим да је то, тако је, где пише: 19.11. у 18 часова, у преподневним часовима, значи у преподневним часовима, борбе су вођене само у реону болнице где се очекује предаја осталих, преосталих остатака ЗНГ и МУП-а, око двесто. Интересантно, око двесто и то 19.11. у преподневним часовима, а операције за ослобођење Вуковара завршиле 17. Какве су то операције и откуд они знају да баш двеста људи, баш тај број који стоји овде, о чему ми причамо? Сви ратни дневници су исправљани, не коментаришем, мислим, требало би од листа до листа да се иде, погледајте, гардијску бригаду, шта се дешава од 01.11., колико листова има: пар листова, завршне операције, ослобођене улице све, нигде нема ништа. Тамо где се стајало, на мом правцу, у Новој улици, сваку описује операцију, само су две операције нису уписане мале. Све имате тамо број колико је учествовало. Тамо није ваљда, 30. или 31. уписан, што смо имали, имали смо негде половином тамо 15. још једну, небитно. Значи, само кретање, враћање, ништа. Свака је уписана, а од 01.11. нема ништа, интересантно. Ко је у потпису – Трифуновић, интересантно. Не кривим ја те људе, који су радили, они су штитили војску, говорили су им, мештани ће им натоварити, ови су говорили овако, ови су говорили онако, интересантно је, каже, мештани говоре против добровољаца, мештани говоре против војске, значи 80. и гардијске, против свих мештани говоре. Добровољцима су говорили, мештани су говорили, добровољци говоре против вас, а нису говорили, војска говори против вас. И ту су, и мештанима су међусобно говорили, једни за друге, овај набацује теби. Шта се дешава, то користе они и дешава се у истрази. Али, сада сам прескочио, кренуо сам, значи, од Милошевића. За време Милошевића, значи, ко нас је подржавао. Они су спремали, значи до 1995. су нам све спаковали, одредили су, значи, ко ће на ком месту бити, зашто нису све могли у танчине да реше, зато што Аркан није жив. То је лева страна, што се каже, исто потврдила, господин Даниловић је исто рекао, видео је Момира Гавриловића. Он је био, каже, код Аркана, тад и тад, то и то. То исто Наташа Кандић, није ту, у некој емисији рекла да је тамо био Момир Гавриловић, који је био код Аркана, значи, он је тамо. Када сам ја рекао, јер ја читаво време говорим да нико то није могао направити, него само

Аркан, по наредби Александра Васиљевића. Е, сада, када је Мирољуб рекао, сада нема више Аркана. Видео сам Момира Гавриловића, али нема Аркана. Господин Тодоровић је рекао, видео сам Аркана, ваљда је заборавио шта је Даниловић рекао. Значи, оно што ја тврдим, они чим виде, аха, без обзира, заборавио сам, пошто су заборавили да сам ја то рекао, сада када сам ја напоменуо, е, онда нећемо. Александара Васиљевића нико, интересантно, не дира, нико. Дошао је Ђинђић на власт, похапсили су нас, јесу нас они, демократе, јесу нас они, значи то штитили и опет неко одавде, неко се гура, неко се прогура. Аца Васиљевић тамо, опет Аца Васиљевић овде. Отишао Ђинђић, ови нас похапсише, дошао Коштуница, дошао Тадић, ма где да нас товаре, него нас уништавају. Ко је то, значи, наредио нама, па зар не може неке од нас пукнути филм, па рећи: ма, ти си, зар се не боје тога? Па, нормално да се не боје, зато што ми то нисмо направили. Зар би биле онакве речи од Шљиванчанина, нећу да их помињем, јер је страшно. Био сам у то време рањен, зар би то било да је он рекао, ја сам човека три пута видео за време ратних операција, то сам већ рекао. 14. сам изашао из болнице, тај дан, мислим оно сам прво рекао да сам се 15. вратио ујутру, али сам се 14. вратио, значи, 15. ујутру сам га видео, 16. сам га видео, 17. сам га видео. Е, сада, да ли сам га видео, 18., 19., што ја тврдим 19., али нећу. Одмах да кажем, овако, 19. нећу да разматрам уопште, само ћу напоменути, 17. је задње операције, 18. је ослобођен град. Пешић долази у болницу, 19. је или 20. Борово насеље ослобођено, зато се манипулише тим данима. Они то знају. Ја нећу првенствено да говорим, због тога, због сведока Јуреле Злате, која је мајка, значи, лица које је погинуло, ја нећу да се враћам у њене дане, она је рекла да је то њен дан, да је то њена бол, ја нећу да је ту дирам, да ја враћам да она размишља да ли је то 19., 20., не пада ми напамет. Имамо да је Александар Васиљевић био тај дан, био је, значи, у Негославцима када је и Каранфилов тамо био, тај дан је био Велепромет, тај дан је била Овчара. Да ли је био 19., 20. или 30., ако Јурела Злата каже, нека буде 30. Ја нећу да је враћам у оне дане, ни њу, ни остале. Где сам сада стао? Значи, Шљиванчанина знам, да ли сам могао, да ли он је добио наређење од Александра Васиљевића, чисто сумњам. Да ли би њега Шљиванчанин теретио за СДК, да ли би они толико добри били, значи, не ваља ништа. Александар Васиљевић је на перфидан начин ували свима, што се каже, подметнуо. Ја га нон-стоп нападам, значи, мени није могао никако наредити, нити сам ја могао то направити, као прво и основно, значи, никакве везе нема. Шљиванчаин, мешајући зоне одговорности, ту је 80. моторизована бригада зона одговорности, те је, те није, те овамо, те онамо, нико не зна ништа. Александар Васиљевић је, интересантно, у Негославцима. Да ли је мој адвокат Заклан рекао, када поручник безбедности се јави, да ли је рекао потпуковник или пуковник, тај стоји мирно. Безбедњак је зло, сви га се боје, ово је начелник КОС-а био, односно Управе безбедности. И он тај дан се налази у Негославцима. Он тај дан око десет часова бива тамо. Ја сам од првог дана говорио да је он тај дан био тамо, а не 21. Падала је киша, знам да је слава његовог оца, водио је дневник, разноразне приче је причао, све то оде и побије и каже: јао, сетио сам се, ја сам 19. и сви пређемо преко тога. Интересантно, сви ћуте. Ни нашу страну не штитим ни ону страну, сви ћуте. Ко је тај Александар Васиљевић? Зашто га се сви боје. Зато што је све живо врбовао, зато што свима даје неке одређене податке, па онда неће да му некок постави неко питање, да би добио тај одређени податак и Ацо Васиљевић шета слободно, а ми смо овде. Шљиванчанин је тамо, Мкршић је тамо, Радић је тамо, човек који никакве, никакве везе нема. Где сам стао? Значи, Влада Републике Српске Крајине, односно Аутономне области или како се већ звала она САО, САО-ЈАО, што

сам ја говорио, нити сам њих знао у оно време, ни Хаџића, ни иког тамо од њих нисам знао, чак ни да постоји. Да ли су они могли да ангажују ту неку територијалну одбрану од које је као настала нека полиција, требала је настати полиција и који су предани као нама. Ја нисам тог Горана Хаџића знао уопште и он сам човек говори да до 1992., мислим да је тако изјавио, не знам, не интересује ме, нисам ни гледао његову изјаву, пошто нисам ни чуо за њега. Значи, ко је то нама наредио? Нико, а сви нас нападају, то је очигледно. 2001. године сам дао изјаву Војном суду, одазвао сам се уредно, 2003. године у јануару, 21. јануара и 22. јануара дао сам изјаву хашким истражитељима у Београду, то сам рекао. Уредно сам се одазвао сваки пут и Јан Вубен, то је тамо у Тужилаштву за нашу тројку вуковарску, рекао је шта нисам, када сам рекао да сам сазнао да су уствари ми рекли да ми товари војска, али да нисам веровао, па каже, добро, што не испитујете сада, рекох: шта да испитујем. Једном су ме покушали ликвидирати, нису ме једном, седам пута су ме покушали ликвидирати, само што ја знам, нисам знао одакле, два пута знам да је КОС, знам да је било због Овчаре, јер сам повезао, два пута је Аркан, али нисам знао због чега, мислио сам да је због тога што сам био моћан у Вуковар, не моћан, ја сам био обичан Вуковарчанин и вели ауторитет, огроман ауторитет, најјачи ауторитет. Хтели су да уђу у Вуковар, ником нисам дао, не да нисам дао, него сам рекао: шта ћете ви ту, хтели су у центар града да се сместе, рекох, шта ћете ви ту, какви Арканови војници, ко, шта, Државна безбедност, јер има Војска Републике Српске Крајине, ја сам начелник Министарства одбране, ја попуњавам те јединице – не може, мислио сам због тога, не није због тога, седам пута. Нисам Вам рекао да су ме на ВМА хтели ликвидирати. Тада када ме ђаво ранио, када сам пребачен на ВМА, имао сам обезбеђење и то је моја жена дала обезбеђење. Направила је тамо панику и рекла је: прича се, уствари, да не понављам. Након одређеног времена ја тражим да ми склоне обезбеђење, пошто ми нису хтели пустити сестру, па сам се почео ископчавати да ми пунте сестру, па су онда пустили сестру и тражио сам, склоните ми обезбеђење, не треба ми. Сутра или прекосутра долази један, нећу да именујем, нити ћу га икада именовати, јер можда човек и не зна да сам требао бити ликвидиран. Долази, буди ме медицинска сестра, каже, дошао човек тај и тај, рекох ко је тај и тај. Јој, каже, како не знаш, како не знаш. Рекох, стани, женска главо, и она хтела да оде по обезбеђење, рекох стани. Провири човек главом, рекох, знам га ко је, одемо ми насамо да попричамо и човек предлаже овако: да би открили оног ко је наручио ликвидацију, предлаже да се пребацим у другу болницу, где ћу као умрети, ископаће ми гроб у Негославцима, ником не смем говорити, ни оцу, ни мајци, каже, никоме, никоме, да би они открили, онда ће се појавити. Нормално видим шта је, доћи ће ти два капетана, два официра КОС-а, он је иначе капетан КОС-а тај што је долазио, каже, доћи ће ти два официра КОС-а, али су мене послали, па ће ти они то предложити и молим те прихвати. Рекох, нема проблема. Видим ја о чему се ради. Сутрадан ујутру нема коме нисам рекао и у посету долази једно лице, каже, Мирољубе убиће те, кажем знам, али шта да радим. И он ми даје пиштољ. Пиштољ сам испод пидаме носио у болници, за информацију. Сада, колико ћете веровати или нећете веровати, то је тако. А, сада, верујте или не верујте, али то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било после првог или другог рањавања?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Друго рањавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Другог рањавања?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Другог рањавања. Зато је Ико тотално у праву, то што је рекао, исто кажем и за Папала и ово-оно, човек ко зна, не могу ја рећи да ме

параноја нека направила или овако или онако, ништа нећу да кажем, али да је чисто све – није чисто. Видите и сами из излагања и са једне и са друге стране. Где сам сада стао. Вратићу се на Овчару, говорио сам тамо да сам видео један аутобус, па да сам видео неколико аутобуса, па не могу да се сетим, али, мислим, углавном да су аутобуси били празни, никада нисам рекао да сам видео некога у аутобусу. На крају, ја се уопште не сећам да ли сам тада видео аутобусе. Када су приказани ови снимци, ја аутобус нисам нигде могао сврстати и када сам погледао тај пут, јесте, то је то, али аутобусе, значи, ја нисам видео тамо, ја сам можда видео, помешао са касарном, можда сам помешао са болницом, можда сам помешао са Велепрометом, али ја тамо аутобус нисам видео. Мислим, нема разлога и да говорим, нико не каже да сам био у шпалиру, нико не каже ово, нико не каже оно, осим Војновића, који каже, обратио се мени, а ја сам био у зеленом џемперу и нормално, нисам био рањен. Питао је адвокат мој Заклан, да ли је видео завој неки, није ништа, он ме човек није видео. Ја нисам знао да је 80. бригада тамо. Хашки истражитељи када су ме испитивали, ја сам рекао, не знам, непозната нека војска је била. Ја стварно нисам знао, 80. бригада, не да бих ја сада Војновића знао, значи, апсурд тотални. Он мене познаје у зеленом џемперу, никада се нисам извлачио из униформе, никада. Имао сам две униформе, она прва у којој сам рањен, па нормално, бацили су је негде од прострелне ране, раскрвављена, у другој униформи, чим сам дошао, одмах сам је обукао, без обзира што сам био, што нисам више ратовао, али сам у униформи био. Никада из униформе нисам излазио. Што се тиче Вукашиновића, исто први пут, исто тако и Каранфилова, први пут видим у животу. Нећу да кажем, нећу да их нападам, можда је њима стварно неко помогао, не кажем, зашто не би неко помогао, али тај није био Мирољуб. Тај није био неки Мирко, што спомиње Везмаровића, јер тај Мирко је плав, тај Мирко нема завој, тај Мирко је имао поред њега који је са шеширом, каубојским неким, а тај са шеширом није онај на слици који стоји са сестром, а то је Станко, значи имена, значи, то није тај са шеширом, то га је Станко директно питао и још га питао, да ли сам ја то тај, каже – не. Значи, то није тај Мирко, није Мирољуб. Тај са шеширом није Станко, тај Мирко нема завој, али одједном има завој када се Аца Васиљевић појављује и он каже: тамо је неки стајао Мирко са завојем. Код Кадидевића када смо били, нико није спомињао, слика има, где немам завоје. Тамо је био неки командант са завојем, то сте и Ви показали исто, значи то је тај лик који је направио Мирка, који је направио то што је. О чему се ту ради, каква је збрка код њих настала. Ја сам, уствари, пет пута рањен. Три пута лакше, два пута теже, четири пута за време ратних дејстава, једном, 04.12. после ратних дејстава и то првог дана, 14. значи, први дан борбе, али то је било три пута лакше, то се обмоташ и наставиш даље. Значи, 14.09. када је Пеђа рањен и када је покојни Гаја рањен, убацили смо их у кола и Пеђу нисам видео уопште те више године, него тек ја мислим 1992. године, уопште од тада нисам видео. Пребацили су их, значи у кола ми и пребацили су их за Негославце. Е, сада, да ли су ишли даље, ја не знам, али од тог дана, ја Пеђу не виђам више. Значи, 14. сам рањен, умотао сам се, наставио сам. Рањен само тамо негде, 16., 17. умоташ се, наставиш. Интересантно што је Маћеша Миле овде, запрепастио ме, рекао, у десетом месецу сам рањен, интересантан је четврти датум. 04.10. сам рањен, 04.11. сам рањен, 04.12. је подигнута оптужница, све интересантно на четири. Значи 04.10. гелер ме погађа, уствари, окрзнуо ме и забоо ми се овај у чланак, тако да сам ја седам дана шепао, а приликом док сам скакао за тенком, док сам трчао, букнула ми нога, тако да нисам могао, али није било акције, па сам лежао, једно један и по дан, док ми није спласнула, па сам опет шепао и то је тај период када мене Маћеша изгледа

није видео, за кога је Савић Лазар рекао да је пратња, значи, није он мислио ништа лоше, не знају људи, то је све рекла – казала. Ја сам био јако, јако, ја не могу да Вам опишем колико сам био јак, страшно јак, ужасно јак, али после, то је било после. По формирању, значи Републике, да Вам кренем, како је, ако хоћете, могу Вам и то. Ставио сам то кратко, али нећу да читам, овако ћу рећи. Рекао сам да сам 70.000 евиденционих листова откуцао. То је било, значи, по напуштању, тотално територијалне одбране коју сам месец дана, ја не знам да ли месец, месец и по дана, да ли смо ми уопште нешто радили, није имало шта да се ради, није било територијалне одбране. Имате поднеске тамо моје, да не понављам нема потребе, оно што сам за сведоке, тако да можете од тамо. То је истина чиста. Никада није тај командант Бацо отишао по мом постављењу 28., рекао је тај и тај ће бити заменик, ја не могу да се сетим ко је тај и тај, када никада ни један састанак није одржан, нити сам и једном био позван на састанак. Територијалне одбране није било, скроз до V месеца. У фебруару месецу, значи, половином тамо негде, ја напуштам територијалну одбрану, пошто сам паралелно и секретар народне одбране постављен, почиње са куцањем негде око 70.000 евиденционих листова, раздељујем, значи, по општинама скроз, сазивам састанак преко председника Извршног савета, пошто ипак људи нису чули за мене, ко сам ја, шта сам, председнике месне заједнице позивам, одржавамо састанак, ја им делим евиденционе листове да се попише становништво, пошто немамо никакав попис, да извршимо попис војних обвезника, обвезника цивилне заштите и тако даље и они, нормално, гледају евиденционе листове, каже, шта је ово. Па, на евиденционом листу стоји врста наоружања. Како ти можеш, ко си ти да то тражиш, да ли си учесник у рату и тако даље и тако даље и ја им почињем објашњавати да сам био учесник у рату ту и ту, да не знам, да нисам добио формације, да не знам да ли ћу добити формације, шта ако се војска повуче па нас опет оставе неорганизоване, да бар знамо шта имамо од наоружања, па да можемо на брзак да направимо формацију, ако нас напусте сви. Ту је било још мало расправе, тако и тако, сложили се, поделили евиденционе листове, кренули са евиденционим листовима и попис становништва. Нормално, они који су при месним заједницама долазили, да су питали, шта ово ту стоји, ко тражи ту врсту наоружања, шта ће то и онда су, нормално, они рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, то је, ипак, нешто што излази ван оквира ове оптужбе и ових догађаја о којима разговарамо. Због тога бих Вас молио да се вратите назад.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто о томе да нам кажете?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, да напоменем ту, пошто се спомињем и командантом и ауторитетом, то је ауторитет, значи, овај послератни, а са годишњице ослобођења, људи су преносили на ратно стање. Значи, за Овчару, рекао сам, значи, аутобуси, ја аутобусе тамо нисам видео. Када сам дошао, сада стварно више не знам. Сада ми се чини ово што Мирко Љубишић говори да сам тада дошао, сећам се чак и неке рампе, да ли сам ја ту стао код рампе, не могу да се сетим. Пуно је лажи овде било изговорено, свега, све ми се измешало, али мислим да сам дошао тад када је Мирко Љубишић, можда и мало пре, не знам. Не може ту нико да гарантује, ја сам некога видео тада и тада. То је од 17. до 21., 22., 23., толика циркулација народа је била, толико кретања кроз Вуковар, толико трчања, на ову, на ону страну, тражење са свих страна, да се не зна ко је са ким био где. Ћани је рекао, послао сам по њега комби, нисам послао, зато што сам ја по њих долазио када смо ишли, ч када смо

требали ратовати. Некада је неко други отишао, некада је неко по мене, али претежно сам ја долазио по њих да идемо у пробоје, пошто ми нисмо ишли на страже, ми смо ишли у прве редове. То су се звали «чистачи», мислим, тако смо их називали, није то у буквалном смислу чистач, значи, ишли смо у прве редове, од куће до куће. Морала се свака кућа проћи, па су онда тако и набацали као, чистач. Значи, највероватније је то помешао, Бакић је ту потврдио да није тако. Сетио сам се и за Ђанија, за пуцање ово, али опет ми се чини да је то било пред хангаром, на самом улазу у хангар, он се не сећа, он је пуцао горе у плафон, имао је малокалибар. Сетио сам се, значи, ништа ту није било страшно. Оно што је он рекао, трећину треба, па могуће да смо све то причали, ја нисам сигурно тамо, пола сата-сат, можда сам ја и два сата био, не знам, нисам сигурно ћутао и гледао, нешто сам причао, али не знам шта сам причао, али сигурно нисам о никаквим злочинима, нема шансе да сам о томе причао, нити ми је пало икада напамет. За Каменог сетио сам се, онако како је рекао, значи, да је отишао за Вуковар и што је Мирко Љубишић, тако је било, али се ја не сећам да је он то рекао. То сад кроз причу сам се сетио, значи, он је кроз ту масу, да ли зато што је с тим аутом прошао кроз ту масу, па ми, не знам, али ништа ми није падао, ја трактор нисам видео. Ја не могу да се сетим да ли сам отишао, нисам сигурно, можда су они били ту на улазу, па сам ја причао, па су, не могу да повежем, не могу да повежем, али они су отишли са Овчаре, то је сто-посто. Ја сам после њих, да ли сам тада, да ли пола сата, не знам, али сам отишао. Био је пун хангар, била је војна полиција, били су сви, маса народа је била, ја сам онда отишао. У вези Ђанија што је рекао да сам ја газда, да се мене слушало, да се ништа преко мене није могло и тако даље и тако даље, вратићу се на 21. март 2003. када сам ухапшен. Ја сам први ухапшен, значи, за «Сабљом», Станко после мене два дана. Ухапсили су ми брата, ухапсили су ми зета, ухапсили ко зна кога да је седео поред мене. Њих су пустили након седам дана, мене су бацили у самицу или након пет дана, не знам. Два месеца сам провео у самици, два са два, односно један са два сам имао простора за кретање и ту смишљају разноразне лажи. Мирољуб је рекао за овог, Мирољуб је за онога рекао оно, Станко је за овога рекао ово, Станко је за онога рекао оно, мени су говорили хиљаду пута, Станко не говори тако баш лепо о теби, па он за тебе каже да си ти био тамо, па да си био тамо, измишљају глупости, највероватније су то и Станку говорили и свима осталима. Ђани је, нормално, овде, зове га Штука, каже, Мирољуб прича против нас. Да ли то има логике? Предлаже да се ми ликвидирамо. Нисам погрешио, нисам рекао име, нема везе, занео сам се, добро. Значи, није без разлога. Зашто Ђани није дошао код мене, зашто није рекао мојој жени, па је ли то истина, Данијела, да ли је истина да је Мирољуб тако и тако нешто рекао, не, он је поверовао, он је поверовао, Штука. Добро, надимак, добро. Значи, он је поверовао и то је било сигурно тако. Одлази човек за Немачку и зна да није крив. Враћа се на позив Костића или кога не знам, њега хапсе. Шта помишља човек, ко га је ухапсио, па Мирољуб га ухапсио. Па, нисам ја, мајкеми, само зато што је он водио ону групу људи када сам ја рањен. Њему су напричали да он то онда био командант, да је ово, оно, ко зна шта су му напричали какве лажи. Човек је помислио, највероватније, нека он каже, нисмо причали о томе. Шта има ту да се прича, то се види и рекао је, тако и тако, Мирољуб је био газда, био је организатор пре рата, за време рата, после рата. Па је ли Јакшић Душан рекао, ти Мирољубе не знаш, ти си дошао касније, ти си био код Радужковића, па не зна ни он где сам био, ја нисам уопште код Радужковића био, ја сам био у кући Рогиних, са оцем, мојом мајком, сестром, женом, зетом, њиховом ћерком, бабом, дедом, сви смо били код

Роге, нисмо уопште тамо били, ем Јакшић измишља тамо нека одељења, организација, ем он потврђује да ја нисам био у организацији, значи, ја нисам, ја и Ђани се нисмо знали уопште пре рата. Упознали смо се тог 14.11., прави момак је био, прави борац. Али, нормално, шта да каже, када овај тамо је био исто тамо на ратишту, ја ухапшен, били смо сви на Овчари. Па шта сада ако смо били на Овчари. Нисмо то направили, али, нормално, страх је направио своје и тако је како је. После рата газда, па газда био, шта сад, јесам, велики газда. Напоменуо сам да ме ни Вукашиновић, значи, није видео са завојем, тако да не знам шта да кажем. Интересантно је, не знам да ли сам рекао, а јесам рекао сам за Перу Циганина, рекао сам. Мирка команданта, то нема шта да се спомиње, значи, плав командант, за Лукића, шта рећи за Лукића, он каже, ја сам био поручник, имао своје миновацачко одељење у касарни, спавао сам једно време у касарни, не знам више ни ја шта је све испричао. Па сви су рекли где сам био, био сам значи на правцу капетана Радића, био сам код капетана Радића и нисам напуштао тај правац. Каква одељења и стварно измишља, али на вама је да ви оцените. Што се тиче Јакшића и Тешића, разно-разна казивања смо имали. Моји адвокати су рекли у вези тога и стално је било питање зашто ја, зашто ја, зашто неко други. Ја сам стално говорио зато што сам ја с тог подручја, али добро зашто ти Мирољубе, зашто не неко други, па опет кажем ја сам, ја познајем те улице, познајем сваки ћошак, сваку низину, сваку узбрдицу, свако двориште, све познајем. Тамо смо се играли каубоја и индијанаца, партизана и Немаца, лопова и жандара, свега смо се играли као деца, као момци момковали, кад смо се венчали, кад смо се оженили онда смо се дружили породично. То Милово брдо је специфично, значи Боро је био, значи после мене је био тај који ми је дао где да се јавим на Петрову гору на почетку, ако се сећате, али небитно, значи у случају проблема нећу да имам да се јавим Ђуку, тај Боро је отишао за Србију, он је једино био тамо с мог правца из Бошка Бухе насеље мој комшија, али је он отишао за Србију и касније се вратио и дошао је након једно 15 дана, значи почетком десетог месеца, тако да сам ја једини био који је од првог дана са тог подручја, једини који, после тога залагао сам се и он се исто залагао, али ја сам знао више око тога и он у ствари, значи ја сам све то говорио. Говорио сам како је то Швапско брдо, говорио сам како је Милово брдо, да је специфична Качићева улица, да се пење горе, да се спушта код Месарош Тихомира, то је мој пријатељ школски, па иде пада према Ковачевић Дубравки, па излази доле на Ивана Горана Ковачевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, све ја то разумем, али бојим се да то није сврха завршне речи у овом смислу и у овом правцу, у коме Ви излажете. Ја морам то да кажем и због Вас и због свих осталих окривљених који чекају да дођу на ред да се и они као последњи обрате суду. Сврха завршне речи јесте да оптужени последњи да своју реч у судници, да он под претпоставком, наравно да он остаје при својој одбрани коју такође може изменити, али ће то онда рећи да жели да измени. Сврха је да да неко своје виђење и своју неку анализу доказа који су изведени у тој судници и да то супротстави оптужници која стоји против њега. То је, дакле, једна кратка анализа, једно кратко виђење изведених доказа. Наравно, може се и одбрана променити. Шта хоћу да Вам кажем, ова прича Милово брдо, па низбрдица, па тако даље, немојте то, само нам узима време, верујте.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Све знам, зато сам ја био тај. Нећу више о томе. Морам поменути, пошто јавни тужилац заборавља да ме терети, ем ме терети овако,

још ми заборавља и спустити. Па зар није рекао да је Боро Крајишник, зар није рекао сведок број 2 да је неко дошао и рекао «траљаво радите», кад су га питали шта то значи, Ви сте га питали шта то значи траљаво, па траљаво у смислу брже треба да се, шта брже, па да се стрелја. Па зашто то нема у оптужници? Зашто то нема? Јел сам ја рекао Бори, сведоку сараднику број 2 траљаво радиш? Јел сам му рекао да траљаво ради и траљаво ради и траљаво је представништво тужилаштва направило јер није ставило то у оптужници, а зашто није ставило, јер како би то Станко чуо. Станко је био тамо, е сад не може Станко да буде и ту, а да буде и у свакој тури и да испраћа и да враћа. Не одговара онда, онда не можемо Станка стално ставити, па ајде Мирољуба ћемо овде ослободити али ћемо му нешто друго натоварити и тако даље. Натоватрили су човека, само што му нож нису ставили у уста. Зашто мене нема, то сам почео причати па онда се прекинем у вези рањавања. Нема из тог разлога, јер кад сам био ухапшен, прво су ми јавни тужилац Јан Вубен ме питао за рањавање када сам рекао да сам био рањен. Људи нису веровали да сам рањен. Ја сам се скинуо тамо и показао прострелну рану коју сам имао. Нису веровали. Ко зна какве су лажи дошле до њих. Све ово како је кренуло. Ухапсе ме 23. након два месеца, не знам који је то неки седми био од инспектора, каже какво рањавање, а шта то, јел су те шили одмах. Рекох прво су ми дрен стављали, аха само проверавамо. Нису веровали ни они да сам рањен, ко зна какав су ми задатак доделили. Е сад, у тој гунгули шта ће, како ће, који ће ми задатак доделити, ја остајем пред хангаром, а Станка, ајде па ћемо Станка, да видимо шта ћемо с Мирољубом. Овде Станко само што није узлетео авионом, ја остадох сам, остао пред хангаром и онда ми на крају набацују ајде да видимо нешто, па ћемо му убацити да је ту пуцао, сад сам пуцао, како сам пуцао, па био сам људи рањен. Нема шта ту посебно да се објашњава. Адвокат Дозет је објаснио у вези Марета, у вези пуцања, како да пуцам. Ја сам имао прострелну рану. Осим тога, и да сам раскрварио и да сам се раздерао, значи могао сам да се раздерем. Како би ја 21. значи то је дан после, по вашем, два дана по моме, код Кадијевића како би ја онако могао спустити руку, нема шансе да би онако стајала да сам пуцао, него пребацујем се шта се сетим, сетим.

У вези Којић Жарка, што је стављено тамо да сам ја као рекао да је он тајни ХДЗ-а и да сам га вратио назад, па ту пише Немишић, па да не би случајно помислили, пошто јавни тужилац говори сетио се Грабова, па ово и оно, тако да мени пише Немишић. Одмах да кажем 73 пута је Грабово споменуто пре него што је Маре изговорио, а 66 пута је Грабово изговорио и то како су спојени претреси, 66 пута је он чуо својим ухом Грабово, значи то није проблем, за секунд се избаци, тако да, значи да се позива овај је чуо Грабово, е сад ја кажем овако Немшић тамо пише, а Нејамшић се спомињало једном, Неамшић једном, Неамшић три пута, Немшић четири пута и Немшић једном. Е, значи о том човеку, да ми не би рекао јавни тужилац. Ја тог човека уопште не знам. Адвокат Радуловић је објаснио у вези Мугоша Горана шта је и како је, колико је чвртс тај доказ папир, а сад ћу вам рећи један пример то је био 15-ак, 20 дана пре мог пребацивања на Петрову Гору, колико сам ја имао информација о том ХДЗ-у. До задњег дана до мог преласка ја сам се дружио са мојим пријатељем и Хрватима и Србима. Никада нисам био члан ниједне партије, чак кад сам био касније секретар народне одбране, пардон, републички посланик и општински одборник, увек сам био група грађана. Никада нисам хтео ниједну странку и хвала Богу ниједна не ваља. Ево како нам сви помажу, никако да изађемо. Значи, до задњег дана сам био с мојим пријатељима и Хрватима и Србима. Једном приликом у Бечком Довру, био је Абјамовић Жељко, мој комшија и Маџар

Фитуш Карло, који је на списку од 255 људи. Почели смо причали, мало се ту попило, овамо онамо, онда је он почео да реагује шта ви Срби, шта ово, шта оно. Мој обичај је био да кажем шта се ви Срби и Хрвати свађате све ће то бити једном велика Црна Гора и она ту су се они покошкали, овамо онамо, ми смо се покошкали, ја разбијем чашу и скочи Маџар, па каже «шта хоћеш шта ти потенцираш», каже Хрвате, овамо и онамо и тако даље, шта ти хоћеш јел смо заједно били на стражи. Он је на стражи, ја не знам да они иду на стражу ми се дружимо. Они су тајили од нас. Моји другови нису мени хтели да кажу из поштовања према мени, а ја се нисам уопште хтео о томе распитивати, не да би ја знао ко је тајни ХДЗ био. До задњег дана сам с мојим пријатељима осао и сад с мојим пријатељима Хрватима сам остао добар. Ја имам родбину Хрвате. Тако смо измешани. Моја жена је Хрватица, њена мајка покојна, умрла је ове године, њен отац, њен брат, породица њена. Шта да радим они ми сви пишу поздрављају ме, долазе код мене њена мајка пре него што је дошла да се поздрави што се каже, дошла ми је на суђење из Осијека Хрватица. Нико не верује то, али они ме оптужују. Хрвати ме, чули сте, да ме је Гунчевић поздравио и стлано ме поздрављају и рећи ћу вам један пример исто један зет моји који је Хрват исто у Вуковар дошао, један који је исто био у борби, пита га шта ти је ово на зиду оно четири «С» пише, то је наше српско каже, ми смо борци. Он каже «К» сте ви борци, каже, једино скидам капу Мирољубу. Значи, они мене хвале да сам добар борац, али не кажу да сам злочинац и увек не дам да ме газе, ја јесам што јесам и волим што сам, јесам Црногорац, био сам увек Југословен, а сад кад смо се определили брате мили, онда свако на своју страну шта да радимо, али не могу ја да мрзим. Нека мене мрзе, ја нећу да мрзим, мржња једе човека, ја ћу их волети баш, па нек они мене мрзе зато што их волим. Такав сам, а не да сам ја убијао, не знам како то гледај убија се, ја морам створити атмосферу тога што каже, убија се, како то се убија. Јан Вубен ми је поставио питање, не знам да ли сам неког убио тако нешто, па онда каже па дозвољено је убијање у рату, то је сасвим нормално. Па да ли је нормално убијање, да ли је то нормално, то није нормално, али то је рат. Како се то дешава, па то је као да изграш видео игрице то је рат. Да би човек размишљао да ће видет човека и да ће га убити и да ће погинути, па не би било никад рата. Навешћу вам пример ослобађање, у ствари улазак у тај Каракаш, пардон, блокирамо ми мозак, небитно, код 8. марта ова улица. Излазим на крај улице, излећем аутоматом и учини ми се да видим Вранчић Јосипа Јозу. Скаменио сам се. Могао сам га убити на 15 метара од мене са зољом, нишани и гађа тенк, тенка су била два испред. Скаменио сам се. Ја сам се укопао и он ладно као дрогиран окреће се према мени, ја се бацим, ја и даље не пуцам, бацам се у страну и он испалује зољу. Не знам ни дан данас да ли је он био, али ја тада да сам га убио за мене би био крај рата, крај рата, убио сам свог пријатеља и не би био миран док не би звао Хрватску и проверио да ли сам ја убио Јозу или нисам. Ми смо пре рата ишли на њихове поноћке, ишли смо у цркву, ја сам два пута у цркви био кад сам био код Питла Јосипа код Кара... тамо, у цркву, њихову мису сам слушао. Шта има везе, ми се дружимо. Жалосно је што нисмо на наше јутрење, зашто нисмо ишли, зато што сви идемо на спавање, па не пробудимо се на наше јутрење. То је жалосно, али тако је. Вуковарци као Вуковарци нису направили тај рат. Остали су они добри, што Чакалић каже да су ови са стране то направили. Па јесу са стране, али они с оне стране, не с ове стране, они су изазвали рат и ти су ти због којих сам ја отишао што су носили кокарде са словом «У» и беџеве са «У» због којих сам ја отишао. Нисам ја због наших мештана. Наши мештани Вуковарци нису никакве Усташе био, ја сам их ЗНГ-овце звао. Неки су

говорили усташе и овамо и онамо и тако даље и не знам како то изгледа сад овог пријатеља пустим, а овог пријатеља убијем након пола сата. Значи, ја сам пријатеља пустио, а овом пријатеља нећу да пустим зато што је његов пријатељ убио мог пријатеља, е сад пријатељу ја ћу тебе убити, па мислим то је смешно. Не знам шта да кажем. Жалосно, пардон. Да није жалосно били би смешно. Кућног пријатеља, породичног. Не знам шта сам сад хтео. Сад не знам каже социо-психолошко разматрање, сад не знам да ли треба нас разматрати или ове на врху, ја не знам кога треба разматрати, што је адв. Данилвић рекао све се слажем. Ми нисмо убијали једне друге, ми смо остали и дан данас добри, само што нас праве кољачима, масакрирали су ме овде, не само убицом да су ме направили, него су ме монструмом направили, убицом својих пријатеља. Ја јесам и увек ћу узети пушку ако треба, ако ме неко гази, ако ме уништава узеву пушку, али нисам националиста, нисам шовиниста, али не дозвољавам да ме газе, не дозвољавам, зато нисам убица ако се брани, ако браним своју породицу, ако браним свој народ.

Прочитаћу сад, вратићу се на у вези завршне речи. Пардон, у вези записника УБПОК-а, па онда шта ми падне на памет или ћу завршити с тим. Прво да кажем овако нелогичност једну. Позивају се и успоређује изјаву Ике и успоређује се записник, ама баш никакве везе нема и не подржавам, него баш контра. Ико подржава оно што сам ја рекао да су тамо опет непознати људи, а све елементе сам изнео који то људи су непознати у вези Аркана. Све има значај, да не понављам, могу само напоменути где је то уведено, 3-4 стране значи оштећених значи ради се о транскрипту од 16.09. страна 8 ред 23 до стране 9 ред 45, значи да не понављам. Значи, Ико је у ствари потврдио да записник није истинит. Тек што је потврдио тамо су непознати људи, ем је потврдио да је поред Грејзе тамо видео и Крижана у задњој групи, видео је Крижана, видео је Анту Бодружића који је био комшија од Перића. У записнику пише да је он видео тамо Златка Блажевића, видео је Крижана, видео је Зељка, Дамјана, Анту Бодружића који му је био комшија, значи овде се спомиње Ико је видео, значи Грејзу који се налази на овом записнику у задњој групи, видео је Крижана, како није видео Крижана ако познаје Крижана, како га он није видео у тој задњој групи у тих десет. Видео је Анте Бодружића који је био његов комшија, па како није видео Анту Бодружића у тој задњој групи, то Ико каже, како га није видео у тој задњој групи, значи, он види само Грејзу ког су ставили тамо. То је прва нелогичност. Да се ради о овом записнику о првој и задњој значи тури, овај записник говори, значи говоре и број ОВЦ и то Златка Блажевића који се води под бројем 187 и Зељка Јосипа ОВЦ 59. Ту пише само Зељко, тако да се не зна да ли се ради о Јосипу или не, али претпоставља се да се ради о њему, пошто је он идентификован. Значи, види се да је то од прве до задње туре превоза тракторске приколице, не волим да говорим туре па ми тако испадне, али шта кад не знам се изразити, мислим одвратно је, али шта да радим. Значи, записник говори од прве до задње туре, значи то се морало урадити да се не би успоређивале овде Икине две као задње две туре да то не би неко спајао, значи види се по бројевима ОВЦ да се ради, говори доле како је есхумирано лешева то ви боље знате. Е сад идемо на записник. Приликом коментарисања записника УБПОК-а од 18.04. позиваћу се на странице и редове записника не на транскрипте где се налази прочитан записник. Из записника се види да је испитивање, односно сачињавање записника трајало од 18,30 до 21,50 што значи да се у 144 реда, односно непун један и по лист који садржи записник наведене изјаве куцала три сата и 20 минута, што само говори и потврђује изјаву окривљеног Перића да је малтретиран и да су му претили те да он тако нешто није изјавио. Тај

временски период 3 сата и 20 минута поставља логичко питање, ако је неко пристао да да такву изјаву како стоји у записнику, зашто записник није срочен како треба, односно зашто он у себи садржи низ нелогичности. Те нелогичности морали су да приметите сви који су били присутни приликом саслушавања Перић Јовице да је исти дао такву изјаву. Као прву нелогичност коју су требали да приметите сва лица која су била присутна приликом сачињавања записника износи следеће: на страни 2 од 34. до 44. реда стоји «када је Перић дошао на Овчару и да је у хангару тада видео 200 лица за које се причало да су доведени из вуковарске болнице», значи видео је 200 лица. У наставку на страни 3 од 7 до 10. реда говори да је након пола сата до сат времена дошао официр, који је тражио да сви територијалци напусте хангар, након чега су из хангара изашли сви, осим заробљених лица, те да су на улазу у хангар стала двојица војника која нису дозвољавала улаз у иста. Значи, и даље у хангару 200 лица из болнице. Потом, одмах на истој страни, односно страна 3 од 12. до 18. реда говори следеће: «да су након неког времена поменути официри и његови војници отишли са Овчаре, да је по доласку ових војника довежен трактор са приколицом близу улаза у хангар, те да је у исту ушло 30 до 40 заробљеника», значи по одласку поменутог официра и војника, те довожењем трактора са приколицом близу улаза у хангар и даље је у хангару 200 лица из болнице. Уједно то значи да су тих 30 до 40 заробљеника прва лица од 200 лица која су потом ушла у приколицу. У поменутом распону речи даље се наводи да он и остали другим возилом долазе за тим трактором, да се успут возило заглавило у блато па настављају пешице, да је у току пешачења чуо пуцњаву из правца у коме је отишао трактор, да су дошли до рупе у којој је већ било лешева, да са приколице силазе заробљеници у групама од 7-8 људи, да су остали и даље били у приколици и да ту групу заробљеника лишавају живота непозната лица и при том каже: «Мислим да је ово била друга заробљеника која је довежена трактором, с обзиром да сам рекао да сам чуо пуцњаву када смо прилазили овој рупи». Пошто детаљно све описује, то значи да се говори о другој групи која је изведена из приколице, а не о другој групи заробљеника која је довежена трактором из хангара. Значи, описује се дешавање у вези првих 30-40 лица од 200 заробљеника. Затим, иста трећа страна следећи ред 42 на страни 4, девети ред пише: Да у ликвидацији следеће, односно треће групе из страха, који је објаснио учествује и он, да након те ликвидације у којој он учествује он и остали који су дошли са њим напуштају место ликвидације где наводи: «Ми смо се након стрељања склонили са стране и кренули ка комбију», па потом следи: «Знам да смо се истим возилом вратили назад до хангара», значи читаво време се говори о првих 30-40 заробљеника који су одвежени из хангара, што значи да се у хангару налази још 160 до 170 заробљеника. Уједно се може извући закључак да су се он и остали који су били са њим, вратили, односно дошли пред хангар пре трактора. Од следећег реда, односно страна 4, 10. ред па до краја записника пише следеће: да се по повратку са рупе пред хангаром у близини хангара задржало још око 30 минута, да се из хангара изводи нова група заробљеника и уводи у тракторску приколицу, јер у међувремену трактор је поново довежен до хангара, што потврђује претходни закључак да су се вратили пре трактора. Пошто се не наводи колико је заробљеника ушло у приколицу, по поновном доласку трактора пред хангар, може се извући закључак да је та група бројала исто око 30-40 лица, као и претходна, односно прва група која је одвежена. Значи, по одвожењу друге групе заробљеника у хангару треба да се налази још 120 до 140 лица из болнице и ту настаје нелогичност. Сад цитирам тај део, значи цитираћу део записника у наведеном распону редова, то је 4. страна од 10. реда до

13. реда: «Ја сам се у близини хангара након тога задржао још око 30 минута и сећам се да сам видео да се из хангара изводи нова група заробљеника и уводи у тракторску приколицу, јер је у међувремену трактор поново довежен до хангара. Такође, сећам се да је у хангару остало још око 10-ак заробљеника». Наравно, у записнику стоји да је видео да су тих 10 заробљеника ликвидирани испред хангара, тако да више није било заробљеника. Значи, очигледно је да је монтиран записник, јер ако се узме две групе од 30 до 40 лица и десетак задњих који су ликвидирани преко пута хангара, то је укупно 70 до 90 лица, тако да недостаје 110 до 130 заробљеника који не могу да се унесу ни на једном месту у записнику јер су догађаји везани. Друга нелогичност је део реченице на страни 4 ред два до реда три који ћу цитирати: «Видео сам да је у стрељању заробљеника учествовао и Ико, а мислим да је пуцао и Војновић Мићо звани «Мићо Медоња». Из записника се види да он никако није могао да види Ику и Војновић Мићу да су учествовали у стрељању, што се види из дела записника, односно страна 3 ред 19. до стране 4 ред 8, где су догађаји везани и где се види да се Ико и Војновић Милан не могу сврстати у ниједан стрељачки stroj. У записнику стоји да су он, Бакић као возач, Ђуро Балабан и још 5-6 људи које није познавао, са комбијем дошли, пошли за трактором то је страна 3 ред 19 до ред 21. Ако пратите след догађаја који се описује на страни 3 од реда 19 до реда 35 видећете да Перић у том распону редова никог није видео да је стрељао, односно није уопште био присутан на рупи када је стрељана прва група из приколице, значи од првих 30 до 40. У следећем, тј. 36. и 37. реду први пут да се пуца, први пут види да се пуца у заробљенике, али та лица која пуцају у њега су њему непозната. Значи, не спомиње Ику и Војновић Мићу већ су му сва та лица непозната. На истој страни од реда 42, значи имате тамо стајао је други или трећи у реду, па онда Мирко Војновић па остали до њега, други или трећи, значи то је рекао бих Ико и Мићо Војновић, значи не може један или два, значи нису ни ти први ни ти други нису, нема шансе да се сврста. На истој страни од реда 42 до реда 48 пише да у ликвидацији треће групе исте приколице из страха, који је објаснио, учествује он, Војновић Мирко звани «Ћапало» и остали људи који су заједно са њим дошли у комби, сем возача који је остао поред возила са којим су дошли и које је остало заглављено. То овде пише да је заглављено, значи то је страна 4 од 5-ог до 6-ог реда. Значи, и ту се не спомињу Ико и Војновић Мићо да се налазе у стрељачком строју. Ред 5 страна 4 ћу цитирати: «Ми смо се након стрељања склонили са стране и кренули ка комбију», што говори да је он након тога отишао са места где се вршила ликвидација, а то говори да више није могао да види ико да је учествовао у стрељању, па тако ни Ику ни Војновић Мићу. Трећа нелогичност је тек записник а који стоји на страни 3 ред 52 до стране 4 ред 2, где се преко њега и остали који су били са њим, поручује да пренесе људима у хангару да им је понестало муниције, да им понестаје муниције. Пошто се не наводи колики је број лица која су ликвидирани у првој групи, значи првих 30-40, у првој груп, значи тамо се наводи, пардон, пошто се не наводи колики је број лица која су ликвидирани у првој групи, може се извући закључак да их је било само 7-8 као и у другој и трећој групи. То пише страна 3, ред 34 до 35 и ред 45 до 46. На страни 3 ред 45 до реда 48 види се да у ликвидацији треће групе из прве приколице нису учествовала лица која су била на рупи, осим Ћапала, већ он и остали који су дошли са њим, а исти су се вратили са њим. У ликвидацији треће групе из прве приколице нису учествовала лица која су била на рупи осим Ћапала, већ он, значи Перић и остали људи који су с њим дошли из комбија и исти су се вратили са њим. Зар има логике да је лицима која су вршила стрељања и која су

се налазила на рупи понестало муниције након ликвидације 14 до 16 лица. Поред тога, да ли има логике да има вишка наоружања и оквира са муницијом, а у истом моменту да понестане муниције након ликвидације 14 до 16 лица, пошто у записнику стоји да Перић није имао наоружање, па му је неко дао аутоматску пушку са два оквира, што у преводу значи аутоматску пушку и 60 метака, то је страна 3, 21. редо до 22. Осим тога, ако је он добио два оквира, то значи да остли имају најмање по два оквира, јер што би он који није имао оружје добио више оквира него што су остали имали, него што остали имају, пошто је Бакић остао код комбија, седам, осам лица се налазило на рупи, а то значи кад се помножи са 60 метака да они код себе имају најмање 420 до 480 метака, па ако их је тај официр већ натерао да пуцају, зашто од њих није узео муницију. Значи, опет понављам да је Перић дао такву изјаву, то би сви присутни морали приметити. То сам мислио да не читам али добро. Следеће нелогичности које стоје у записнику је временски распон у којем се Перић налази на Овчари. Тај временски распон не говори само да је могуће, да је немогуће било ликвидирати сва заробљена лица, већ говори да трактор није могао одвести ниједно лице, односно ниједну групу из хангара, значи, говоримо о временском распону, а не о времену, значи временском распону. На страни 2, 32 до 35-ог реда и страна 4, 23 до 24. ред стоји да је Перић дошао на Овчару око 17, 18 часова, а да се у Вуковар вратио око 21 час, што значи да се по записнику Перић на Овчари задржао 3 до 4 сата. На страни 3 од 7-ог до 10-ог реда стоји да је након пола до једног часа дошао официр који наређује да сви територијалци напусте хангар. Пошто се не наводи име тог официра може се извући закључак да би тај официр могао бити само командир чете војне полиције Везмаровић. Како сам из записника закључио да се ради о Везмаровићу мислим да није потребно објашњавати, могу, али мислим да није потребно. На страни 3, 12. до 15. ред стоји да Перић не зна колико су времена поменути официр и његови војници остали на Овчари, већ стоји да само зна да су они, након неког времена, отишли одатле. Пошто Драги Вукосављевић, једини од припадника 80. моторизоване бригаде, који су дали своју изјаву, помиње време кроз нека дешавања, односно долазак на Овчару, одлазак до Негославаца, чекање у Негославцима, повратак на Овчару, а све везано за Везмаровића и долазак војне полиције на Овчару, као и одлазак исте, а то исто стоји у транскрипту Вукосављевића 24.11. од стране 7, ред 1 до стране 12, ред 23. значи, за пример ћу узети то време које се износи од 2 до 3 сата, а то у истом транскрипту стоји од стране 39 ред 4о до стране 40 ред 9. Да није могло бити краће од наведеног времена, говори и читава изјава Везмаровића, а исто се може видети из кратког описа истог лица где укратко описује дешавања у хангару. То је транскрипт од 29.10. страна 53, ред 30 до стране 54 ред 17. Значи, имамо исказана два временска термина у којима се лица из болнице не изводе из хангара у приколицу и то: од 0 до 1 час, време које је прошло до доласка војне полиције и 2 до 3 часа време које је војна полиција провела на Овчари. Значи, имамо исказано време од 2 и по до 4 сата где се ништа не дешава. Ако се томе придода време које је провео у вожњи приликом доласка и одласка са Овчаре, које је нанешено на страни 2 ред 32 и страна 4 ред 23 и који износи 30 минута добијамо баш та три, четири сата колико стоји у записнику да је Перић провео на Овчари и у та три, четири сата се ништа не дешава, односно трактор још није дошао до хангара, што значи да није одвежена група лица из болнице. Нелогичност је и у времену од 21 час када Перић одлази са Овчаре, а имамо разне изјаве официра 80. моторизоване бригаде где се ништа није дешавало до 21 или 22 часа док су они били присутни. Е сад, ко лаже ви процените. Иако сви, како ратни,

тако, иако бих ја рекао сви лажу, моје мишљење. Иако су сви, како ратни тако и оперативни дневници, али не мислим из неког страха, него онако, да ме неко погрешно не схвати, иако су сви како ратни тако и оперативни дневници преправљани навешћу тај пример. Ако прихватите записник као истинит, онда морате одбацити оперативни дневник 80. моторизоване бригаде у коме стоји да у 22 часа и 35 минута чета војне полиције и дежурни органи из команде бригаде се повукли и вратили у село Негославци на командно место, а да су обезбеђење преузели вуковарски територијалци. Ако одбаците тај дневник, онда се сусрећете с другим проблемима, а видите и сами да обоје не може заједно. Ако прихватите записник, онда морате одбацити и изјаву сведока сарадника број 1 који се налази у том записнику, а очигледно је да то он негира. Што би се ангажовао неко ко нема наоружање и ко није био у рату, а мислим да је свима јасно да је тамо била маса народа. Интересантно је да у записнику стоји да је официр наредио свим територијалцима да напусте хангар, значи само територијалцима као да никог осталог није било, осим такозваних територијалаца, значи приметно потенцирање, истицање термина територијалци, то је страна 3 ред 7 до 10. Рекао сам да сам био рањен, да не понављам се, да нисам то могао направити. Да код Кадијевића, значи слика, не би тако могао бити него би био разбуцан, што би се народно рекло. Стрељачки строј је на око 15 метара од заробљеника, а остали говоре сви који спомињу који су били на рупи, око 3 метра. Нико не потврђује овакву изјаву да су монтирани записници, али ипак послужује у прву сврху а то је да се добије сведок сарадник број 1. Сведок сарадник је потврдио и ту причу да је учествовао у ликвидацијама задњих 10-ак лица како стоји у записнику, само што им се није уклапало време када је он отишао са Овчаре где су га највероватније уочила нека одређена лица. Упоређивање неистинитог, монтираног записника са лажним изјавама сведока сарадника је глупост и гади ми се, али ћу изнети само један елемент. Пошто сам претходно објаснио и изнео елементе и закључке у вези доласка и одласка, како трактора, тако и Перића и осталих који стоје у записнику, нећу поново коментарисати исте, већ ћу их само изнети. У записнику стоји да је Перић отишао у првој тури, сведоци сарадници број 1 и 2 кажу Станко је отишао са првом туром, значи Станко и Перић су заједно на рупи. У записнику стоји да је се Перић вратио пре трактора исте туре. Сведоци сарадници број 1 и 2 кажу Станко се није вратио пре трактора из прве туре, већ заједно са трактором. Значи, не поставља се питање како Перић није видео Станка на рупи, већ како су Перић и остали кад су стигли до хангара и пренели поруку мени и Станку да понестаје муниције кад је Станко на рупи, а не пред хангаром. Постоје две солуције зашто је супруг Сандре, девојачко Маришић, у записнику стављено у задњој групи која је стрељана пред хангаром.

Прво је та, што је, и то је исто Ико помогао, што кажу, да анализу овога извршим. Прво је та што Перић у својој изјави је рекао да зна да је Сандрин муж био инспектор у полицији па су инспектори УБПОК-а били убеђени да је и то лице тамо ликвидирано, али да се не налази ни на једном списку, претпоставили су, можда се не налази као ни на једном списку. Зар Ико у својој изјави не спомиње да је у тој задњој групи био и Лојвуд Томислав, кога нема ни на једном списку.

Друга солуција је да су инспектори УБПОК-а знали да се ради о Грејза Милану, а како су знали објаснићу кроз делове изјава одређених сведока са главног претреса и сад прва изјава Грејза Сандре. У својој изјави дала је основне елементе које је и Перић вама дао на главном претресу, али их је мало допунила и рекла да је

њен супруг након академије радио као позорник, затим се школовао и завширио вишу школу, након чега је добио место оперативца и инспектора, а у пролеће 1991. постао је заповедник прометне полиције у Вуковару. Зар Александар Васиљевић у својој изјави на главном претресу није рекао да је Лабрадор оперативна акција, коју је водио МУП Републике Хрватске, да се открију сарадници Хоса у њиховим редовима. На чега би личила та оперативна акција, ако би се прикупљали подаци који се састоје само од имена и презимена тог лица. Зар ти прикупљени подаци не садрже и друге елементе као што су да ли је ожењен, ко му је жена, девојачко презиме жене и тако даље и тако даље. Зар је могуће да су баш сва лица која су учествовала у операцији акције Лабрадор похапшена, како каже Александар Васиљевић. Зар није јасно да се та акција не би могла спровести без лица хрватске националности јер МУП Републике Хрватске је чистио редове од Срба. Зар није јасно да су они за време рата били активни у Вуковару, али без обзира на ту чињеницу они су и пре избијања сукоба у Вуковару имали све податке и то не само о Грејза Милану. Тај податак о Грејза Милану да му је жена Сандра, девојачко Марушић као и низ других података у вези лица из редова МУП-а Републике Хрватске као и Хоса сигурно су имали инспекторе УБПОК-а пошто је Александар Васиљевић режисер.

Сад се позивам на изјаву Јурела Злате, то је транскрипт 05.07.2005. страна 6, ред 38 до стране 7. ред 11. Отрчала је горе на другу етажу, где иначе није радила, где су такође били рањеници. Тамо је срела једну медицинску сестру која је питала да ли зна нешто о рањеницима који су одвежени у касарну. Рекла је да не зна, али јој је показала где је њихов штаб, па да пита тамо. Дошла је до једне просторије која је била намештена врло лепо у односу на све оно што је било кроз та три месеца страва и ужас, без икакве апаратуре, без ичега. На комплетној једној страни били су постројени неки апарати, не зна коју су намену имали, значи не цитирам него само елементе износим. Не зна коју су намену имали ти апарати, само тврди да нису негу или тако нешто. Било је ту један млађи господин у тамноплавој униформи коме је рекла да тражи сина. Отворио је једну бележницу великог формата, ишао је прстом по свим тим презименима од прве до последње стране, али није нашао. Затворио је бележницу, узео је други која је имала доста празних страница, али оно што је било исписано то је исто прегледао. Затворио је и ту бележницу, рекавши да га нема ни ту, окренуо се ка њој и питао да ли је њен син мало јачи и онако рукама то показао, на шта је она одговорила да је висок и јак. Узео је трећу бележницу, отворио је на два места и брзо затворио. Није уопште ишао онако по презименима да види, да чита и при том је рекао: «Не брините госпођо биће све у реду», после чега је она отишла. Да ли то личи на нас или на КОС, односно Александар Васиљевић? Зар нисмо чули разне изјаве како безбедњака тако и других официра да је КОС у оно време био активан у вуковарској болници? Зар Богдан Вујић није рекао да је он тамо дошао испред војног руководства Управе безбедности, као и остали који су са њим и да му је Александар Васиљевић шеф? Зар није рекао да је пуковник Томић био у обавези да одлази у Управу безбедности и да реферише како извршавају задатке? Да ли је и даље констатација, односно на вама је да констатујете да ли полиција није имала тај податак.

Да је записник унапред припремљен, како за подметање, тако и за монтирање кроз пет, шест у овом случају, Перићу непознатих лица, где се може убацили сведок сарадник, који би потврдио наводе записника говори о елементима које ћу изнети кроз цитирање делова текста: «Мени је Мирољуб Вујовић, или Станко Вујановић, не

могу тачно да се сетим ко од њих двојице рекао да уђемо у комби беле боје који је возио Миле Бакић и да кренемо за трактором и пазимо да неко од заробљеника не побегне». То је страна 3, не требам говорити стране, јел тако? Добро, страна 3, на овај записник се позивам, страна 3 од 18. до 20. реда, значи, то би потврдио неки од сведока сарадника, осим тога остављамо простор да се тај задатак додели Станку или мени. «У комбију је био Ђуро Балабан и још пет, шест људи које нисам познавао, а од неког од њих сам добио аутоматску пушку са два оквира», то стоји на страни 3, 20. и 21. ред. Значи, тај неко од пет, шест људи које Перић не познаје био сведок сарадник који би потврдио да је с њим био у комбију и да му је исти дао аутоматску пушку са два оквира. Затим даље, комби се заглавио у блату и ми смо изашли и кренули пешице за трактором. Значи, сведок сарадник и у том делу прича. Не сећам се, нећу сад спомињати редове, нема потребе јел тако. «Не сећам се да ли су ови заробљеници стајали лицем или леђима окренутим према нама», значи сведоку сараднику остављам простор да постави заробљенике на одређени начин када добије обдукциони извештај. «Након тога, исти нам је рекао да поручимо људима у хангару, да им понестаје муниције». Значи, не само њему него њему и непознатим лицима је рекао, а то би потврдио исти сведок сарадник пошто је он присутан, могао је рећи ја сам то пренео. «Када су стигли до хангара пренели смо поруку Мирољубу Вујовићу и Станку Вујановићу да је нестало муниције, а они су одговорили да ће исту набавити и послати». Значи, опет не он, него они и опет то може да посведочи исти сведок сарадник који би рекао ја сам пренео поруку. Уједно је ту остављен простор да се испланира, а потом одреди коме је то сведок рекао, сведок сарадник рекао мени или Станку. Очигледно је тек записник унапред срочен, те да је један сведок сарадник довољан да потврди све ове наводе. Реченица у којој стоји имена лица, која су виђена у хангару, могу се допунити са другим именима. Иначе, реченица у којој стоји десетак лица, која су ликвидирана пред хангаром, предвиђено је да уз помоћ слова «и» добије имена неких лица која нису идентификована.

Из ових наведених елемената могу се извући следећи закључци: све је унапред изрежирано и режисер је сигурно наредио прављење више сценарија који би се накнадно анализирали, након чије анализе би се нелогично, односно непотребни сценарији одбацили и на крају би се направио један генерални сценарио. Сваки сценарио има своје актере по имену и презимену, који су одређени за хапшење или уцењивање како би се од истих добио један сведок сарадник. Сваки сценарио има број непознатих лица која су присутна у свим дешавањима и очевици су свега што би стајало у записнику. Једна од тих непознатих лица био је и сведок сарадник који се налази у спису, именом и презименом, кога би добили помоћу неког другог записника у коме је други сценарио, а где је он актер по имену и презимену. Сценарио је направљен тако да се може убацити не само Перић, већ било које лице које би се под било којим видом присиле потурио записник, а исти би малтретирано лице читајући, незнајући шта стоји у истом из страха потписало. Сваки записник је сачињен тако да се делови истинитост казивања лица који се испитују, могу убацити на почетак, неку или неке средине и на крај како би записник добио на значају. Поготово је добро ако је истражни орган у игри, па се неки основни елементи не унесу у записник у истражном поступку, а који уопште није проблем утврдити у доказном поступку и од којих лица са записника не бежи, тј. не тврди да није рекао, али није питан, или је друкчије обликовано то његово казивање или на било који начин избегнуто уношење тих елемената. Значи, свако побијање записника од стране лица чија се као изјава налази у истом била би цабе, јер се уклапају неки делови

онога што лице у том тренутку изјављује или се као докаже, јер како би полиција знала баш те податке што је и ваша оцена била овог записника. Немојте ме погрешно схватити, не критикујем, него то је ваша оцена. Записник куцан на рачунару, али је сценарио направљен тако да се може лако искомбиновати, а потом откуцати на писаћој машини. Ја сам више ово као да сам писао јавном тужиоцу, па да не мислите критички да сам према Вама, ја се извињавам ако тако изгледа. Значи, није ништа, разумете. Да су истинити ови моји наводи потврђује, пардон. Записник куцан на рачунару, али је сценарио направљен тако да се може лако искомбиновати, а потом откуцати на писаћој машини.

Да су истинити ови моји наводи потврђује и сам Перић кроз своје изјаве како код истражног судије Алимпића, који је посебна прича, тако и на главним претресима. У изјави Перић Јовице од 10.03.2004. године страна 36, ред 21 до стране 37, ред 9 стоји: да је у Новом Саду испитиван од стране инспектора УБПОК-а, да му се претило, да је био под психичком тортуром, да су они тада направили неки свој концепт. Значи, он у Новом Саду није ћутао, како је веће констатовало, ако сте мислили на то, већ је дао изјаву и испричао то што је рекао у истрази и на главном претресима и то је више на главним претресима поновио, напоменуо. Из Новог Сада одвозе га у Палату правде и враћају се бесни јер их судија није хтео примити, највероватније судија није хтео да учествује у прљавим играма, па их није примио. Из Палате правде одводе га у полицију где почиње саслушавање и при том каже цитирам три дела изјаве: «Ја сам ту углавном ћутао, али су они из тих својих папира уносили. Нисам имао прилику да прочитам записник. Дали су ми да потпишем први, само ти потпиши и идеш кући. Значи, он је ту ћутао, а они су на основу изјаве коју је дао у Новом Саду издвајали неке основне елементе и распоредили у готов сценарио на начин како сам претходно објаснио». Надаље, у истој изјави страна 42, 23 до 24. ред стоји цитирам: «Та госпођа је долазила до њих и упозоравала их. Ово не може да вам прође овако направите то тако». Као прво како би Перићу баш то пало на памет баш те речи. Ако идете са претпоставком да је то измислио сам, зашто онда није изнео неке нелогичности које стоје у записнику осим што је његов адвокат изнео. То што је Перић изнео никако се не може тумачити да је та која је куцала мислила на кршење свих оних правних елемената које је изнео Перићев адвокат као и остали адвокати.

Што се тиче Сандре Марушић и њеног супруга, те ваше констатације, да те чињенице сигурно и свакако полиција ни из којих извора сазнања није могла имати, већ да је Перић то није рекао, мени је бар нејасна и може се тумачити на два начина па из тог разлога дајем два објашњења. Као прво, приликом давања његове изјаве на главном претресу на постављено питање да ли је видео заробљенике, два пута је прекидан у његовој изјави са другим питањем. Потом, још три пута када је почео причати о заробљеницима у хангару, што је укупно пет пута, а касније су следила остала питања која нису тражила такав одговор и зато у његовој изјави од 10.03. нема тих елемената у вези Сандре Марушић и њеног супруга. Ако је то био проблем, онда се сами можете уверити у истинитост мог казивања које стоји у транскрипту од 10.03.2004. од 31. реда, 11. страна, до 32. стране, ред 8. Не кажем да је то намерно, али се мора напоменути јер ми је нејасна констатација већа у вези тога. Да ме погрешно не схватите. Друго објашњење је то да је он сигурно дао полицији те податке и то сигурно на постављено питање кога је видео од заробљеника у хангару, као што је исте податке дао и вама на питање ко је Сандра девојачко Марушић и да ли је њеног супруга видео на Овчари, што се налази у транскрипту од 26.05.2005.,

страна 12, ред 39 до стране 13 ред 6. Значи, полиција је тај податак искористила и убацила у готов сценарио, што говори да сам у праву у вези сценарија јер тај део итекако је утицао на вашу одлуку. Боље не помислити шта би било да је један од пет од тих пет до шест непознатих лица био сведок сарадник број 2 пошто се исти не помиње именом, презименом, а и надимком где је сведок сарадник број 1 могао да потврди то што стоји у записнику, пошто се он помиње, колико би записник добио на значају када су на вашу одлуку утицали елементи у вези Марушић Сандре.

Разлог због чега то није било тако је тај, што највероватније има лица која би рекла да сведок сарадник број 1, то сам већ рекао није битно. Одакле му прича о заглављивању возила, ја мислим да је јасно, али је ипак износим. То је изјава Љубишић Мирка који је своју изјаву дао у Хрватској и пред Хашким истражитељима, а сигурно је то испричао и разним лицима из Хрватске, јер он тамо живи и нормално да мора да објасни да он нема везе с тим. Нормално је ту причу чула и нека српска обавештајна служба. Место, где је вршена ликвидација познато је јер је тамо њихов спомен обележја. Шљука или Штука, то је специфично код Александра Васиљевића, пошто он говори да му је то Дуловић рекао, а Дуловић не зна никаквог Шљуку него само Штуку и уопште га не зна у таквом контексту него у другом контексту. Зашто се лута и нагађа, када је све то по мом, смислио Александар Васиљевић, зато што Аркан није жив, а да сам у праву говори и чињеница да би нам овде они већ поделили свима тачне послове, нормално да Хаг има низ података, као и све податке у вези ексхумације, обдукције балистичке, али нормално је да то није доставио јер не верује предистражним и истражним органима. Зар би Мирко Љубишић могао живети у Вуковару и возити се по читавој Хрватској, да има истине у томе што јавни тужилац говори у вези ципа где се Камени налазио и све остало.

Још само да би јаснији био, да вам објасним колико је то једноставно тај сценарио направити, па ћу вам показати овако. Прва страна, убацује се готов део, значи истинита прича, први други пасус и прва реченица трећег пасуса убацује се, значи оно што Перић говори истинито, с тим да обавезно, ако познаје мене и Станка морамо бити команданти и заменик команданта и обавезно формира се Територијална одбрана то ћете и сами видети, то никакав проблем није. Затим, рекао је да је причао са Златком Блажевићем и да је видео Анту Бодружића који је био његов комшија. Ова између имена нису битна, да ли је рекао или није рекао. Она стаје или не стаје, нема везе. Значи, убацује се тамо Златка Блажевића на прво место, Анту Бодружића који му је био комшија. Зашто једног на прво, а другог на друго, јел откуд би сад полиција знала да је Анте Бодружић био његов комшија, откуд би то полиција знала, а ови између што су сви унутра, то је значи Перић рекао као. Они дишу тако, они су полиција, они морају тако да иду, морају да имају то све. Даље, то је прва страна готова с тим, све комплетно готово, можете то проверити да је то тако. Значи, имају своје глумце. На трећој страни, пошто човек није имао наоружање, они га наоружавају и кажу: први, други, трећи, четврти пасус, сад који је ред нема везе стављају зарез и кажу – «а од неког од њих сам добио и аутоматску пушку са два оквира» завршено, готов текст. И на задњој страни, пошто је рекао да је пред хангаром 30 минута се задржао убацују само 30 минута и убацују оне основне елементе које су биле од утицаја на вас, значи убацују самогласнике и каже: «и међу њима сам препознао једног човека за кога знам да је пре рата био инспектор, да је његова жена Сандра, девојачко Марушић, ишла са мном у средњу школу. На крају само убацују да је Перић отишао и где је боравио. Тада сам отишао у кући свог кума Поштић Пере где сам тада боравио. У овом сценариу возач Бакић, а сувозач Ђука

Балабан, по чему се закључује по томе што су заборавили на Жику с којим је он дошао, шта је са Жиком. Значи, Жика је то био. То је сценарио за Милета Бакића и Ђуку Балабана и Мирка Војновића и још ових који су приде. Даље, да вам објасним како су и где су погрешили и како су се открили да је то сценарио. Пошто Ико и Мића Војновић нису у овом сценарију, пошто су за време «Сабље» надобудни они полицајци, пуне им очи снаге, да натрпају што више лица, убацили су два лица, значи ставили су четври пасус, 20. ред после Ћапала, и унесу елементе од Ике и тако даље и тако даље које је Перић рекао да не зна, али они имају из неких других извора и кажу Ико чијег презимена не могу да се сетим и тако даље и тако даље, значи убацују ту «зарез», убацују Ику и убацују га у други пасус «видео сам да у стрељању заробљеника учествује Ико, а мислим да је пуцао и Војновић Мићо звани «Мићо Медоња». Ту праве огромну грешку. Зато их нема нигде, али није само ту завршено, него код тога што су они комбиновали где ће и шта ће убацити Мићу Војновића и како ће убацити овога Ику, они губе огроман текст и значи од првог пасуса, први ред од тачке закључно са другим пасусом пети ред, значи, губи се сценарио у коме стоје тракторске приколице, које су превозиле 30-40 лица, односно 110 до 130 лица. Ту се губи у том делу и зато нема нигде Миће Војновића, зато нема Ике и ту је зато можда она прича може онако, може онако. У овом делу се значи губи и то доказује да је тај сценарио готов. Могао бих га коментарисати пет дана, то је страшно. Ништа нећу више. Вртим се око њега. Ја се извињавам само да погледам да ли има још нешто. Могу поменути само, значи кад сам давао изјаву Хашким истражитељима, кад су ме упознали, значи да се ми теретимо и тако даље, да у ствари нама као стављају на терет кад смо били осумњичени 21. када сам се одазвао уредно, 22. су рекли да дођем, ја сам без позива нормално дошао и дао изјаву и онда су ме питали, Јан Вубен ме питао у ствари 21. је он био, 22. није, добро нема везе зашто не испитујем зашто не истражујем, ја сам рекао па шта да ме убију. Кад сам вратио се значи кући нисам ни знао и то сад на крају главног претреса мој адвокат Заклан ми је донео часопис, то је значи 1. фебруар 2003. године, значи то је осам дана како сам дао изјаву Хашким истражитељима. Осам дана након тога почела је хајка. Ја ово нисам знао да је изашло у Експресу. Почине хајка ко је пету групу послао у хангаре на Овчару и обавезно Мирољуб Вујовић, Станко Вујановић и тако даље. Александар Васиљевић, ово је најинтересантније, мислим и овде исто, али узео овај део. Ту се спомиње значи Шљука, Штука, именом, презименом ко је тај и тако даље и тако даље, утиче се да се добије сведок сарадник. Ова изјава, војна изјава коју ћу вам прочитати из новина па гласи овако: «Пошто је у то време већ била подигнута оптужница против тројице официра ЈНА при Хашким Трибуналом, мени је било стало да се сазна што му је испричао Дуловић, па сам убрзо после тога са њим поново ступио у разговор и тражио да он то изнесе у јавности. Е сад нема само од зареза до тачке тај део су избацили, ово је све комплетно војна изјава, то читам војну изјаву. Та војна изјава се налази на страни, војна изјава од 19. јануара 1999., 13. страна, други пасус, па наставља: «При томе сам указао да ја то знам што он зна, он би као новинар вршио притисак на мене да му то све кажем и објавим, а он то све зна и ћути. После овог разговора он је објавио текст у листу «Време» под насловом «Крвава прича», али је заобишао имена актера и то Станка Вујановића и Мирољуба Вујовића који су практично командовали јединицама које врше ликвидације заробљеника. Када сам га питао зашто није именовао ове људе, он је одговорио имам и ја главу, значи можете проверити ово моје читање да ли се налази. Откуд војне изјаве у новинама? Зашто нема аутора овог чланка, значи све је јасно да нам се монтира. А када је Дуловић

питан за то, за овај чланак из новина, каже то је Ацина импровизација, то сам прочитао, значи он воли човек импровизовано. Он је режисер. Зашто нема свих оних података што је адв. Дозет говорио, свих оних што смо имали, што су имали они у ствари обавештајних и тако даље и тако даље у вези непријатељске војске испитивани.

Нећу вас више замарати, само да погледам. Могао бих причати до ујутру, али то је то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Вујовићу. Двадесет је до дванаест. Направићемо двадесет минута паузе.

Настављено у 12,15 након паузе ради одмора.

Наставићемо са завршним речима. Очекујемо господина Вујановић Станка. Изволите господине Вујановићу, за Вас по закону задња реч је Ваша. Претпостављам да сте пратили оно моје обраћање господину Вујовићу шта је сврха завршне речи и тако даље, не би требало да се сведе на понављање одбране, наравно ви сте власници своје завршне речи, али у принципу очекујемо од вас једну анализу целог овог тока поступка изведених доказа и тако даље, повезивање са сопственом одбраном и уопштено што ви процените да је најбоље да се каже у овом последњем обраћању, последњој речи суду. Изволите.

Оптужени Вујановић Станко.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Ја сам овде саставио да прочитам 120 минута без замуцкивања, али после мог браниоца Мирослава Перковића стварно би било све сувишно било шта да кажем. Хтео бих да вам кажем да ми не пада на памет да се било коме извињавам за било шта. Ја те људе једноставно не познајем нити сам то учинио. Једино ми је жао породице Боре Јањића, мог великог пријатеља. Како могу неког да жалим када га не познајем. Нисам крив господо судије ни по једној тачки ове оптужнице. Немојте у мени тражити кривца то је једина истина. Ето то би било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да се придружујете, дакле, потпуно са завршном речи свог браниоца?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Јесте у потпуности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

Оптужени Перић Јовица

Изволите господине Перићу. Ја такође, претпостављам у Вашем случају да се и Ви придружујете завршној речи свог браниоца?

ОПТ. ПЕРИЋ ЈОВИЦА: Да, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, имате ли Ви још нешто да кажете, томе да додате?

ОПТ. ПЕРИЋ ЈОВИЦА: Часни суде, ја се придружујем свему ономе што је мој бранилац рекао и хтео бих да додам још пар ствари. Не осећам се кривим и нисам крив ни по једној тачки ове оптужнице. Нисам био члан Територијалне одбране,

нисам био наоружан и нисам учинио ништа од онога што ми се ставља на терет. Све оно што сам ја радио на Овчари то сам рекао овде пред вама. То је истина и то је права и једина истина из свега мога боравка што сам ја радио. Очекујем од вас да ме пустите кући да идем деци. То би било све. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Оптужени Атанасијевић Иван.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Добар дан желим свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, да ли се Ви придружујете завршној речи свог браниоца?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Свакако. Придружујем се, с тиме што ћу да додам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Уважени господине судија, поштовани часни суде. Ја сам своју одбрану дао 15.11.2005. године и рекао сам своју истину, а моја истина је и моја завршна реч, с тиме желим да допуним. Ја сам знао да ће неке моје истина одговарати, а неком не, али ја ту нисам да одређујем коме ће одговарати, а коме не, а истина је само једна, а истина сам ја. Жао ми је што господин тужилац има такво мишљење о мени поред овог свега што сам пропатио, проживео и искрено сам рекао све, па бих се надовезао мало на то где господин тужилац каже да сам ја исконструисао ту неке ствари, а на крају крајева мени исконструисано овде све од стране сведока сарадника број 2. нешто после ћу и о томе, али прво да кажем о овој конструкцији. Рекао сам да сам хапшен по потерници, мада је моја адреса већ била позната у судском спису је била, нисам имао прилике да будем саслушан као сведок, као неки од оптужених и нисам могао под заклетвом да говорим овде о овим стварима што сам рекао, мада сам то учинио 15.11. на начин како сам то хтео да кажем, да се закунем. Што се тиче те исконструисане одбране желео бих да вам укажем на следеће.

Од почетка кад сам хапшен 26.06.2003. године дао сам прво своју изјаву и моју одбрану, а моја одбрана комплетна се заснива само на четири човека и то на мога брата Чупић Станоју, Мирка Војновића «Ћапала» и Зорић Небојше и пето моје маме, али нисам споменуо. 26.06.2003. године што се може проверити у мојој изјави као и у свим транскриптима до сада што има, спомињем исто мога брата, спомињем Чупић Станоју «Чупу», мада истражни судија није то написао ког сам ја споменуо, он је рекао неке комшије, то је 26.06. Друго опет код истражног судије 27.11.2003. године спомињем опет мога брата, спомињем Чупић Станоју «Чупу» и Мирка «Ћапала». 29.09. поставља питања сведоку сараднику број 2 и опет спомињем мога брата Чупу, Зорића и Ћапала. 22.03.2005. постављам питање Мирку Љубишићу, опет питам за Чупић Станоја «Чупу», конобара из хотела. Сведоку сараднику број 1, 03.09.2004. године питам у вези Ћапала значи Мирка Војновића, опет питам, 20.06.2005. сведока Стаматовића Зорана питам за Ћапала, Зорића и Драгицу добровољку. 10.03. кад сам ја дао изјаву 2004. године на главном претресу, опет спомињем брата и Чупић Станоју. И сад на крају 15.11.2005. спомињем мога брата, Чупића, Зорића и Ћапало. По томе се може видети да ја ништа нисам исконструисао и да је од самог почетка моја одбрана била усмерена ка истини.

Што се тиче конструисања према мени што је било, каква је мени последица направљена, мислио сам да о томе не причам, али морам мало да кажем нешто у вези тога. То кад сам хапшен по потерници и приведен 26.06.2003. године кад сам дошао у затвор ствари су измакле контроли управо због тога што сам покушао овде објаснити, јер кад сам отишао у затвор сви су знали да ћу ја рећи своју истину овде и свима сам ја представљао опасност, јер нико није знао чега се ја сећам, а чега се ја не сећам. Због тога су проузроковане те све претње према мени, понижавања, малтретирање у затвору, тровање, тукли су ме, живог су ме палили, али се никоме нисам жалио. Живео сам за овај дан, за ове финале. Кривци, које сам ја, мислим нисам спомињао, кривци који су знали и који су мене видели на рупи од њих су те претње све почеле, растурили су ми брак, породицу, децу, брата су ми сломили, тукли су га. Изолован сам две и по године у затвору, с никим немам никакве комуникације из једног основног разлога зато што сам ја јединици хрватске националности који сам преживео са рупе. Свима сам требао, по мени пуно значило шта ће се у овој судници одиграти па надаље. Жао ми је, морам споменути 05. јануара 2004. године или 06-ог, обраћам се Вама господине судија, 04.12.2003. године била је подигнута оптужница, нисам имао коме да се жалим кад сам сазнао ко ми је судија био сам сретан. Писао сам Вама, на крају као што и сами знате, потврдили сте то да пошту нисте добили од мене па сам Вам 11.03.2004. године на главном претресу дао тај докуменат где сам се обраћао Вама јер сам тражио помоћ од Вас, али као што и сами знате нисте добили то, значи неко ми је задржавао службену пошту у Новом Саду. Да ли се то радило у суду или негде даље, не улазим у то, исто као и моју приватну пошту што је задржавана цело време, тако да немам комуникацију са целим светом, с никим. Да би 16. јануара 2004. године дошли су у моју собу командири и рекли су «ајде дошао ти је судија». Био сам сретан, јако сам био сретан, мислио сам да сте дошли Ви, али није било тако. Одвели су ме у просторије тамо горе где долазе судије, тако да не знам како да назовем. Дошао је господин истражни судија господин Алимпић Мирослав, дошао је господин јавни тужилац Кнежевић и записничар. Господин Алимпић ми је рекао сведок сарадник 1 Штука је прихватио да буде сведок сарадник, али им треба још један, па као има места за мене, да ли би ја хтео да прихватим то. Пошто је на мене бачена мрежа у Новом Саду са свих страна, ја сам ту операцију назвао «Овце све на броју» а треба жртвовати јагње а то сам ја. Схватио сам шта ми се све дешава у Новом Саду, мада сам се свима жалио, нико то није гледао, никог није интересовало и зато сам тог 16. јануара 2004. године рекао господину Алимпићу, «оставите то мени за главни претрес па ћу ја рећи на главном претресу кад буде било», мада онда још нисмо знали, није нам било заказано суђење пошто је почело 09. марта 2004. године. Ја сам то рекао из тих разлога да би преживео, да би само стигао до Београда, јер опстанка у Новом Саду више нисам имао из разлога, причао сам вам нешто о томе о том командиру Дејану Димитријевићу који је проширио приче код осталих оптужених па и шире да ћу ја бити сведок сарадник да би се то проширило по затвору, да би ме малтретирани други притвореници куд сам хрватске националности, друго одговарам за ратне злочине, тако је и било. Због интереса њега и многих других, утицајних људи које не желим да спомињем, а рекао сам свима праштам само нек ме оставе више на миру. Што се тиче те конструкције морам да споменем кад нисам то пристао 16. јануара да постанем сведок сарадник сви су чекали да ја дам своју изјаву 10.03.2004. године само због тога јер у истражном поступку од 50 сведока нико мене није теретио. Сада, пошто сам пуно знао шта се дешава у Новом Саду и где сам

постао жртва завере, морали су да ми набаце другог сведока сарадника који ће ме теретити, мада сам ја свакако хтео да кажем ово што сам рекао и овде 15.11. ове године, али нисам имао прилику да будем сведок, нажалост оптуженог. Морам да споменем ово у шестом месецу прошле године имао сам посебан, у ствари у априлу месецу, извињавам се, имао сам посету, имао сам и у шестом, имао сам и у априлу, сурпуга ми је дошла у посету и каже сад ће ти се осветити ови твоји зато што си хтео бити сведок, а ја сам њој рекао «жено ја сам теби говорио да ћу ја рећи своју истину, али нисам ја говорио да ћу бити никакав сведок сарадник», тако је она рекла. Она је гледала са мном телевизију, искрено да вам кажем, гледали смо у Хашком Трибуналу суђење милошевића, спомињани су тамо ти заштићени сведоци и тако то и она је то лоше пренела том господину Димитријевић Дејану који је набачен из више разлога код моје породице сиромашне породице. Кад год би ми долазила у посету, тако је то у затвору иначе, свако слуша ваше разговоре и није био проблем да се ту неко убаци. Нисам био финансијски довољно поткован, а нисам ни мислио да ћу толико бити у затвору да би моја породица имала од чега да живи. То је све проузроковало ово даље шта ми се дешава. Господин Љубишић Мирко саслушан код истражног судије у Новом Саду, ја мислим да је 22. април 2004. године где даје своју изјаву. У тој изјави спомиње један вод, строј од 80 до 100 људи који одлазе у правцу Грабова. У међувремену сведок сарадник број 2 постаје 02.06.2004. године, добија статус сведока сарадника, наравно, онај претходни је добијао те транскрипте, добијао је то све. Није био проблем убацили мене сад у ту целу игру као што је изјавио 28.09.2004. године, рекао је када је дошао на Овчару да је мене затекао тамо мене негде око пола 4, наводно да је видео да је Драгица постројила неки строј, а у том строју сам био и ја и господин Шошић, човека у животу нисам видео, да је тај строј отишао према Грабову и тако да се не би наравно поклопило моје време пошто је прочитао и моју изјаву када сам рекао, али се ту преварио, није изгледа добро прочитао. Накнадно ја дајем вама образложење и рекао сам кад сам дошао на Овчару да је било 150 људи све укупно, мислим заробљенике, војску, добровољце, територијалце већ кад их тако називамо, што мења апсолутно време онога где је Боро Крајишник рекао, извињавам се, сведок сарадник број 2, где је рекао да сам ја био тамо око пола 4, а то се и доказало на неки други начин, господин Бељански, иначе адвокат, он је нешто шире око тога и види се да то није тачно што је он рекао, јер ја кад сам дошао, ја сам лепо рекао да сам дошао око 9 или пола 10, а то се управо може закључити на количини људи, пошто је он споменуо да је било 400-500 људи, а ја сам рекао 150 све укупно. Што се тиче у исказу сведока сарадника број 2 наводи ми у тај стрељачки строј, као што сам вам и ја говорио и рекао сам и нисам порекао да сам био тамо, Ви сте ме питали да Вам дам објашњење, пошто је он рекао да смо ми заједно стајали у том стрељачком воду, не знам кога је сад набројао, мене, Тополу, шта ја знам Дашића мислим. Ја сам покушао овде да вам објасним да се то ради о два различита момента, евентуално три, а тако и јесте, јер он када је набрајао људе у стрељачком строју, он је нас видео па видео. Он није никако могао рећи оставите тог човека на миру, значи он је изашао из стрељачког вода, али је он мене видео тамо. Фали му број људи кога да стави у стрељачки строј, па се сети и мене, сети се и Тополе, па нас све заједно стави. Није ми само јасна једна ствар, како он то описује, ипак ти људи стоје испред он треба да убије човека, да му одузме живот, јер му је требала концентрација за тако што, а не да он гледа околу кога има поред себе. То је за психологе и боље за њега питање, али ја сам рекао истину и то нигде се ја не косим са сведоком сарадником број 2 малтене, то ћу вам објаснити.

Што се тиче Ружице Маркобашић ја сам вам рекао онако како је било кад сам изашао из хангара, кад сам се вратио ње није било, то је 5 минута. Ја не кажем да сведок сарадник број 2 није у праву, ја му дајем ту могућност, јер чули смо овде и друге сведоке који су разговарали, каже разговарали су са Ружицом Маркобашић и тако даље и тако даље. Постоји могућност, по моме, да је њу неко извео напоље из хангара, да су одвели у ауто, да су разговарали са њом у ауто и тако даље, а да је могуће да је она дошла у тој задњој тури како он каже, а ја задњу туру нисам регистровао, значи не могу да тврдим, јер ја леш нисам видео Маркобашић Ружице ни испред хангара, а ни тамо на рупи.

Што се тиче, ја сам објашњавао да сам ја задње две туре, да се тако изразим, не знам како, отишао и на начин како сам отишао јер сам се држао Зорића, само Зорића и за њим сам ишао, тукли су ме, то сам вам рекао кад сам улазио у приколицу. Рекао сам ја да сам видео у хангару Бору, мислим да сам га видео, али јесам, значи нигде се не срећем са сведоком сарадником. Он је и сам рекао, то сам прочитао ових дана у транскриптима, да је он на рупи задње три туре, три, четири и на Ваше питање, значи ништа ја нисам исконструисао господине тужиоче, ја се извињавам, Вама се обраћам.

Даље, што се тиче исказа Перић Јовице од 18.04.2004. у УБПОК-у то што је дао ту изјаву, сад да ли је он то дао или ко је то састављао, ко то зна, али нема ни везе, спомиње се, мада је претходно господин Вујовић исто то споменуо, али ја сам то оставио исто за себе морам и ја. Прво што се не слаже где говори да су у стрелачком строју, где су на 15 метара заробљеника, а то је потврдио сведок сарадник број 1 и сведок сарадник број 2 и Гица и ја. У Перићевој изјави или коју је већ написао спомиње се моје име. Ја Перића у животу стварно никада нисам видео, упознали смо се у ЦЗ-у кад смо дошли са Клисе из Новог Сада. Нисмо се ни упознали, него смо се видели, али морам да коментаришем на то. Из целе његове приче у тој изјави, објашњава се само прва и задња тура, али није ни тако, јел у самом контексту он објашњава да сам ја тамо, да учествујем у том стрелашу, објашњава како он учествује, али нико га не пита за те детаље, како ко и на који начин учествује и да је према некоме извршена принуда као на мени и на њему на неки начин, али. Тако да он објашњава да су доведени тамо, да има толико и толико људи, да се враћају из тог белог комбија где их чека даље, долазе пред хангар, задржавају се свега 30 минута. У тих 30 минута долази трактор, одвози још једну групу и остало их је још само 10 у хангару. Шта то у преводу значи? У преводу то значи да он објашњава само две групе, фактички ту задњу што види испред хангара што одлази и предзадњу, а управо те о те две групе сам ја говорио, ја сам говорио о предзадњој а задњу, рекао сам да нисам регистровао. Ако је и то тачно и тај ко је измислио и ко је написао опет сам ја рекао истину. Мирко Војновић «Ћапало» се спомиње тамо, значи он остаје и ја остајем. Претходно сам објаснио начин како ме је Топола одвео у тај стрелачки строј, како да га назовем и на који начин, да би у том тренутку Мирко Војновић «Ћапало» као што сам вам рекао одвео на страну и настављамо даље. У свом исказу од 27.11.2003. године код истражног судије Војновић Мирко «Ћапало» избегава кривичну одговорност да говори да је био на рупи, али објашњава догађај, објашњава комплетан догађај, без обзира у каквом је стању он био. Господин тужилац тврди да ја ту немам упориште на разлику од сведока број 2 и од опт. Перић Јовице, упориште је баш овде у том исказу од 27.11.2003. године од Војновић Мирка «Ћапала», цитирам: «Мени је жао тих људи који су стрелани. Било је међу њима и добрих људи, а мени је жао и мојих људи јер

нас је било у почетку осам, а остало нас је само двоје. Жао ми је тог Хусника, није он ништа крив, нек одговара ко је крив». То је моје упориште господине тужиоче. Зашто би он то рекао, па да ја сад као узимам у обзир као моју одбрану, мада то јесте моја одбрана и мој доказ да је то тако било тамо да ми се то десило, као што сам вам причао. Он то није морао рећи, али он прича о догађају и он избегава само кривичну одговорност да не каже да је био на рупи, а он управо говори о томе о чему сам вам ја говорио.

Морам да споменем и ово, нек иде исто у моју одбрану, мада сам ја већ то изјавио. Мени је жао, ја сам рекао, жртава и са једне и са друге стране јер ја сам жртва, а постао сам у затвору и жртва завере. Нисам баш чуо да је неко неку лепу реч рекао о мени, али нема везе, хвала му и ако је рекао а ја да нисам чуо. Морам споменути у Велепромету, о томе сам вам причао, помагао сам тим људима колико сам могао, колико сам био у моћи. Рекао сам да сам из затвора извадио Софту Ивицу који је отишао за Србију, отишао за Шид, послао ми захвалност. Рекао сам вам 15.11. кад сам дао изјаву своју допуну и своју истину за Лоћарац Дамира, за Сугуту Факира када је хтео Топола да закоље, а ја нисам дао. Причао сам вам о браћи Радовић, о Наташи Нађ, снаји од њих, од једног брата жена Хрватица, могао сам им много. Послао сам им тај комион да не пролазе кроз те процедуре да оду за Србију. Кад су се вратили назад обезбедио сам им и неки стан и тако даље и тако даље. Сиромашни су били исто као и ја. Породици Товачек Пави и Јањи исто сам помогао на неки начин у том Велепромету, Креси Ивану, њему сам исто помогао на неки начин, ишао сам да му тражим жену и тако даље, с њим сам се поздравио, он је знао ко сам ја, ми смо били пријатељи и то кад смо се пољубили, пољубили смо се три пута јер се он насмејао шта јел хоћемо српски, рекох сад смо ту морамо, да би 1997. године кад би одлазио из Вуковара видео сам га, он је иначе грађевински техничар на тој Олајници, преуређивали су ту Олајницу кад сам ја лично одлазио, видео је мене, поздравили смо се опет и причао је свим осталим Хрватима тамо, рекавши им ово је први човек који је мени пришао у Велепромету који ми је дао цигарете и тако даље.

На питање господина Баровића зашто сам ишао Чупић Станоју «Чупо», конобар из хотела, да спасим. Дао сам овде неко објашњење, али највећи разлог у то време и што сам ја смео и што сам могао је био тај зато што је он Србин јер ја горе кад сам сазнао где су, ја сам само могао да спасем Србе, Хрвате не, а претходно сам тај исти дан спасио и мог брата из аутобуса који је Хрват, не би ми дозволили, али то ми је дало још више елана да одем горе да га нађем зато што је Србин. Да је било ко тамо био да је командовао и било шта ја мислим да сам га нашао, да би ми они дозволили да га одведем из моралних разлога, баш управо зато што је Србин и зато што сам ја знао да је он био у подруму, да није имао оружје, да није имао ништа у том подруму, знам тачно и подрум како је изгледао, јер и ја сам живео у тој кући. Он је сам био у подруму, нисам му срео жену Лелу па да јој кажем да јој кажем нисам га видео толке године. Затварао се сам у подруму, овако су врата према себи, било је пробушено врата и с једне и с друге стране, он је ту протурио ланац и катанац. Катанац је избацио са ванске стране, тако кад би улазили унутра ови што су насилно мобилисали да би мислили да нема никог у подруму и тако се он скривао у том подруму, знам и то. Значи то је био мој разлог зашто сам ја ишао горе. Да га нисам нашао господине судија, часни суде, рекао сам вам у каквој сам ситуацији био, да сам се држао Зорића, стриктно Зорића и од самог почетка желео сам то да кажем пред овим судом.

Господне судија, часни суде, историја се понавља. Сада сам опет на истом месту као и прије од 14 година на милост и немилост. Као прије 14 година на Овчари, тј. на Грабову, на рупи једини жив хрватске националности сам ја који сам преживео. Можда би било боље када сам отишао у ту рупу, када су ме терали да проверим да ли има још живих, када је тај човек изашао испред мене, нажалост име му не знам, уз моје дужно поштовање, нека му је вечна слава, храбри човек, нек мисли ко шта хоће сад о мени овде, али то је тако. Можда би било боље да сам ја остао у рупи, а да је он дошао овде да сведочи и не бих се ја патио ових 14 година и мучио и да ми се на крају све ово ради што ми се радило. Имам само ту децу, имајте милости бар према њима. Нећу да моја деца носе етикету ратног злочина, јер ја ратни злочинац нисам, ја нисам. Нисам имао ниједног, јединог разлога да починим било какво дело што ми се ставља на терет. Рекао сам имам преко 30 браћа и сестара у Хрватској. Зато имам једну поруку за све вас овде у судници па и шире. Браћо и сестре, сестре и браћо будите искрени у својим мислима, будите чисти у својим осећањима, нећете морати да трчите за срећом, срећа ће трчати за вама. Деци, свој деци са бивше територије Југославије па и шире, без обзира ко је које националности, нације, вере, вероисповести и боје коже желим здравље, љубави, срећну будућност и мир уз Божију помоћ слобода. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Атанасијевићу.

Оптужени Маџарац Предраг.

Господине Маџарац, ја претпостављам да се и Ви слажете са завршном речи Вашег браниоца, да је прихватате у том смислу у потпуности? Да ли Ви имате још нешто да кажете у Вашем обраћању суду?

ОПТ. МАЏАРАЦ ПРЕДРАГ: Поштовани суде, даме и господо. Немам посебно шта да кажем, осим тога да сам, ето на крају овог суђења дочекао да ниједан, једини сведок или било који оптужени и сведок сарадник или било ко каже за мене само да ме је видео, а камоли да сам ја неком нешто урадио. Не само на Овчари, било где за време целог време рата. Ова оптужница што ми се ставља на терет, апсолутно немам никакве везе с тим. Не бих улазио сад у неке расправе, у неке коментаре, мислим да је све виђено и све речено за ово време. Ја се само надам у праведну и убеђен сам да ће ово веће донети праведну одлуку. Толико. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Војновић Милан.

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Војновићу. Изволите. По закону задња реч је Ваша. Претпостављам да се и Ви придружујете завршној речи Вашег браниоца, Ваших бранилаца?

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Ја се придружујем завршној речи мог браниоца једног и другог. Придружујем се и господину Перковићу који је јутрос говорио оно што би ја још нешто био рекао, он је рекао уместо мене и њему хвала за то. Имам једино да кажем да се не осећам кривим и да нисам крив за ово што ми се ставља на терет и да

невин лежим у овом затвору болестан човек с 58 година већ старости. Мислим да ћете ви узети у обзир оно све доказе који су до сад показани према мени. Према мени се до сада нико није изјаснио ни да ме је видео тамо ни да сам био на рупи ни да сам трељао, једини Перић који је рекао то су објаснили на који начин и како је рекао. Није ми јасно, жао ми је што ми нисте могли дозволити да се суочимо нас двојица да разграничимо, да видимо шта је он то мислио у том моменту, ако је он то мислио уопште, или је то нечије друго мишљење, ја не знам, јер толико ја бих имао толико, ја друго немам шта рећи. Хвала вам лепо. Мислим ви ће сагледати чињеницу како јесам ја и како је према мени, ово веће овог суда. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Ланчужанин Милан.

Изволите господине Ланчужанин. Да ли Ви имате још нешто да додате, претпостављам да се слажете за вршном речи Ваших бранилаца?

ОПТ. ЛАНЧУЖАНИН МИЛАН: У потпуности прихватам завршну реч мојих браниоца. Још само пар реченица ћу да кажем. Поштовани судије, почетком, од самог почетка овог процеса говорим искључиво истину и свака реч је истинита коју сам изговорио у току целог овог претреса. Неправедено сам оптужен и ни крив ни дужан на правди Бога лежим овде скоро две године са оваквим здрављем каквим, јел. Свако објективан и добронамеран ко је пратио овај процес од почетка могао се врло лако уверити у моју невиност. Поновићу да никад никог у животу тукао нисам, а камоли убијао. Ја нисам звер као што је рекао господин Баровић, али бих се сложио с њим да то што је почињено тамо да је злочин или зверство, како је он то већ рекао, али је и такође злочин и зверство и ова оптужница која терети мене и моје саборце. Све што сам ја желео тим људима на Овчари да се деси, нека се деси мени и мојим потомцима. Имам такође обавезу морално да кажем и ово да одговорно тврдим да се ниједан од људи који су били са мном то вече, ниједног тренутка није удаљавао од мене, што значи да Кина није могао бити на рупи, а такође тврдим да и Катић и Шошић нису били тога дана у Вуковару. Поштовани судије, судбина моја и судбина мојих сабораца је у вашим рукама. На вама је да ли ће ова наша агонија да престане или да се настави. На крају ви ћете да одлучите да ли је ово суд правде или неправде. То је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Љубоја Марко.

ОПТ. ЉУБОЈА МАРКО: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Љубоја. Да ли се Ви придружујете завршној речи Вашег браниоца?

ОПТ. ЉУБОЈА МАРКО: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате нешто рећи још, томе додати?

ОПТ. ЉУБОЈА МАРКО: И додао бих још нешто. Господине председавајући, поштовано веће, даме и господо. Овде смо чули за велика дела и мудрости почињена грчког јунака Зорбе, што је похвално, али не треба ићи тако далеко када у нашем

дворишту имамо светле примере јунаштва и части и племенитости. Сетимо се само велике крваве битке Церке битке или Колубарске. Ако се мало боље упознамо с овим јуначким делом видећемо да је после овако великог српског историјског успеха по наређењу нашега војводе Живојина Мишића стрељано негде око 100 српских војника. Тешко ћете наћи овај историјски податак, али он је сачуван тако што су преживели официри и војници са Церске битке и са Колубарске битке препричавале ово својој деци, тако да ми данас знамо за овај драконски потез и за већину људи данас, али не и за војнике, јер тако се кажњавају сви они који не поштују обичаје ратовања, који дезертирају, понижавају заробљенике који на било који начин хуле на српску част, краду, убијају, стрељају и било које зверство да почине како неко овде рече. Све ово и доста још тога у Првом светском рату ја сам испричао и Карловић Вилиму, али на моју жалост нисам успео питати Вилима јер сам био пожуриван.

А што се тиче Вилима, може ли ми објаснити тужилац или било ко да сам стрељао 20.11.1991. а сутра, значи само после 15 часова или колико већ извињавао се хрватском војнику у име целог српскога рода и хтео пуцати на нељуде који су њега хтели зверски морити. Шта се то догоди у мојој глави или души? Да ли сам доживео провиђење и картазу, па сам од зликовца преобразио се наједном у часнога војника? И пре свега, да ли је могућа тако драстична промена карактера и психе у таквом кратком временском периоду, има ли неког стручног да ми ово објасни? Или ће пре бити да нисам на Овчари ништа нечасно починио и било чију крв пролио, а хвала Богу нисам убио никога ни на Клиси, како су ми ови из тужилаштва нудили, јер мени није ништа друго од убиство оптужити као заштићени сведок невиног човека за догађаје на Овчари. Ипак, они су нашли убицу, који је убијао на Овчари и свој крвави пир наставио овде у овој судници на очиглед свих. Неко од адвоката рече да оптужени по други пут убијају жртве својим непоштовањем. Како неко може убити и други пут кад такво зло нисам починио ни први пут. Оно што се треба запитати да ово што данас чините не буде веће зло од онога почињеног на Овчари јер каква је разлика између вас и њих који починише Овчару. Зар у једној групи људи онда заробљених и овој данас нема невиних људи.

Неко још рече да оптуженима треба дати максималну казну од 20 година због превентиве за убудуће. Мени лично, то је онда, превентива да не чиним добро. Оно што је спецификум овог суђења што тужилац доказује недоказиво, јер како може да прибави доказе за нешто што нисам починио и у недостатку доказа он користи моје лапсусе и као лош детектив и зла пророчица питија покушава исконструисати чињенице не би ли ме повезао с овим тешким недељима. За оптужницу темељи на лапсужу и још приде проницљиво констатује с питањем како ја 30.09.2004. знам за Грабово. Зар после три хиљаде прочитаних страница материјала, докумената у случају Овчара и чини ми се негде око 66 пута поновљене речи Грабово до тад, неко може да се пита како сам ја знао за Грабово тог дана 30.09.2004., шта рећи даме и господо, него апсурд. А сад бих се вратио на сам почетак на разлог мог доласка у Вуковар. Зашто неко као ја са 22 године одлази на фронт и послужио бих се речима хрватског борца Карловић Вилима кад он објашњава зашто је отишао у рат са братом, цитирам: «Вјеровали смо у неке своје идеале, у неку своју ствар исто као што су Срби који су с друге стране се борили, веровали у своје». Има ли потребе да ја сад оправдавам мој одлазак у вихор рата. Не да сам веровао у исправност борбе српског народа, него сам свим својим срцем желео да мој народ има слободу на свим територијама којима вековима обитава и био сам спреман положити мој млади живот за отаџбину. Ни у једном тренутку тада се нисам запитао, двоумио вреди ли

мој живот више него борба српскога рода. Мислио сам да мојом крвљу пишем странице нове српске историје. Данас ми говоре у овој судници да сам злочинац, злотвор, или како ме већ све називају, а не знају да сам осим Вилима спасао још ратних несрећника или помогао им. На моју срамоту што морам ово сад казивати јер ово што ћу сад рећи подразумева се у војевању сваког српскога војника. Само две или три куће где се догоди зло Вилиму дао сам 2.000 динара старом брачном пару покушавајући се на тај начин да извиним и искупим у име српске војске јер им је претходно неки нечовек скинуо њихове бурме са руку. Тај догађај пријавио сам војној полицији. На Цветном насељу сам хтео активирати бомбу као претњу мојим војницима, баш мојим ако буду наставили узимати из куће ствари које нису њихове, иако смо били на првој линији фронта то је било недопустиво. Ред је био баш заведен у тим кућама у којима смо ми били стационарани. Злато које сам пронашао у једној кући у том истом насељу расуо сам у башти те исте куће, а била је кеса пуна до пола бурми и ланчића. Можемо само замислити како је неко из те куће, или ко је боравио у тој кући сакупио то крваво благо. О овоме је «Кинез» Милојевић Предраг причао у предкривичном поступку тако да одређеној господи ово је већ познато. На Миловом брду, тачније у јеку борбе, ушао сам у једну кућу. У гаражи те куће лежао је мртав хрватски војник. Био је мртав већ неколико дана, али он што је било приметно завој на његовом телу. Хрватска јединица га је оставила ту у немогућности ефикасног повлачења. Поред њега седеле су две жене које су га вероватно, док је био жив, превијале. Наредио сам да се тај извуче из гараже и остави на сред улице из простог разлога да се неко не би сетио да се свети тим женама, тако да нико није могао знати ко је лечио и откуд завој на том мртвом хрватском војнику, а њима сам рекао да оду у подрум и тамо сачекају евакуације јер само на тај начин у тој кланици могли су бити безбедни. Треба ли да прокоментаришем Икин исказ из транскрипта од 10.03.2004. страна 57, где он Ика наводи, цитирам: «Шта ми вас спашавамо а ви нећете да кажете да је усташа међу вама». Тачно је то. Тачно је то да сам то рекао хрватским цивилима док сам их евакуисао. Пошто ме сад баш из тог једног подрума ранио хрватски прерушени војник, који је био сакрио се у групи тих хрватских цивила, али никоме се ја тад нисам светио за моја рањавања, чак никог нисам опсовао, а камоли не дао Бог нешто више да сам урадио од тога. На моју жалост па је Вилим морао доћи овде и обелоданити на који начин он беше спасен јер ја га нисам спасио због овоземаљске хвале, него као слава Богу Господу и аманет мојој деци, да моја унучад имају причати како им је деда часно ратовао. Ја не тражим славу или хвала за ово што сам сада навео, никако, јер ово је обавеза и дужност сваког српског војника, али ви мене овде срамотите и омчу ми затежете за нешто што нисам починио, јер крвљу моје руке на Овчари нисам и хвала свевишем никада нећу упрљати. У свему подржавам завршну реч мог адвоката, као што сам на почетку рекао. Хвала вам на овоме господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Милојевић Предраг.

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Милојевићу. Чули сте Ваше браниоце. Претпостављам да се Ви придружуете њиховој завршној речи? Имате ли Ви још нешто томе да додате? Изволите?

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Господине председниче, налазим се у притвору скоро 2 године тотално невин за монструозни злочин који нисам починио. Оптужен сам од сведока сарадника број 1 звани монструм и сведока сарадника број 2 звани «Крвави Бора» и њихови и њихових помагача у улози адвоката Душића, истражног судије Алимпића, а по сценарију неких људи које овде не бих спомињао, али по сценарију који је изашао у «Експрес политици» 2003. године. Напомињем да мојим оптуживање и људи из одреда «Леве суподерице», сведок број 1 звани монструм и сведок број 2 звани «Крвави Бора» дотле оптужени и осумњичени за најгоре злочине остају аболирани, постају сведоци сарадници са неограниченим могућностима да лажно оптужују, ослобођени од сваке одговорности за почињене злочине које су признали и које нису признали и без бојазни да ће одговарати за било коју лаж овде речену или без бојазни да овај суд ускрате за битне одговоре важне за овај процес, али о томе ћу касније.

Господине председниче, оптужен сам за најгори злочин који се може замислити, за клање заробљеника, оверавање и пребијање у шпалиру. Да страшније не може бити, али пошто свака лаж излази на видело, тако је и ова мало, помало угледала светлост. Господине председниче, од првог дана Вам говорим да са злочиним ни ја ни момци из «Леве суподерице» немају никакве везе. Још када сам био сведок ишао сам два пута на полиграф и то добровољно, што је и показало моју невиност свестан да то није доказ за суд. Међутим, на сцену наступају сведоци сарадници монструм и «Крвави Бора», те њихови лажни искази уз помоћ режисера доводе до мог хапшења, а и људи из «Леве суподерице» и још неких, чак до тада мени непознатих људи. Напомињем, да више од два месеца нисам знао ко ме оптужује. У својим изјавама сам наводио људе из Вуковара, значи из града где се злочин десио и позивао се на њих и на њихова сазнања о мени и људима из наше јединице да се чује ко смо били, какви смо били, где смо били критичног дана, да ли смо били часни или нечасни људи. Међутим, то истражног судију, а ни тужиоца није занимало да испитује сведоке на које сам се ја позвао. Не знам зашто су се бојали да чују другачију истину од оне коју су сведоци сарадници испричали, а то су морали да чују и да ураде и по ЗКП-у, а ево шта би чули. Чули би за спашавање људи, жена и деце под ватром. Чули би за спречавање силовања кћерке Дражиловић Љубице, лично спасао Драговић Предраг. Чули би за спречавање убиства Марка Ковачевића, Хрвата, опет Драговић обавестио породицу и спречио злочин. Чули би за спречавање пљачке из напуштених кућа Љубоја и Драговић спречавали. Чули би за вечеру и госпођу Радојку Вучковић и проверили мој исказ дат од првог до задњег дана. Чули би за спречавање и малтретирање госпође Луције, такође Хрватице. Ово све што наводим то су људи из Хрватске, Хрвати. Чули би за превијање и спашавање ратних заробљеника на Цветном насељу и Дрвеној пијаци. «Новости» су објавиле слику између 15. и 20. на средњој страни где се лепо види хрватски заробљеник превијен директно извучен са прве линије. Чули би за спашавање заробљеника из руку бандита. Чули би за помагање у исхрани, безбедности затечених Хрвата на нашој територији и још много хуманих људских дела. Ту се истакао и био задужен господин Катић. Чули би какав је био одред «Лева суподерица». Да ли су се истражни судија и тужилац уплашили ове истине? Да ли се ова хумана дела не уклапају у њихов сценарио о нама као убицама, зликовцима које су нам уз помоћ сведока монструмна и «Крвавог Боре» припремили. Господине, ево шта би још чули. Чули би ко је заштићени сведок «Бора Крвави». Чули би ко је заштићени сведок «Штука» звани монструм. Да ли су се уплашили шта би о њима чули, а имали би шта

да чују. Господине судија, жалосно је што су лажне оптужбе убица монструма имала већу тежину од ових хуманих дела, па се за њих овде није могло чути или није смело чути, али се надам да ће и ове истине о одреду «Лева суподерица» изаћи на видело и дати праву слику о нама.

Господине председниче, ја у изведеним доказима против мене не бих говорио. О томе су доста говорили вештаци, патолози, балистичари, а објаснили моји адвокати, али морам да се осврнем на питање адвоката Апро, сведоку сараднику број 2 «Крвавом Бори» да прокоментарише изјаву сведока монструма број 1 на страни 69 записника од 28.09.2004. године, цитирам: «Након тога Станко и Бора који су стајали код приколице и наредили да из приколице изађе пет, шест заробљеника и тројицу закланих бацио у рупу, да ли је то тачно»? одговор сведока сарадника Крвавог Боре «То није тачно». Ово наводим зато што мислим да се уклапа у одговор вештака на Овчари. Нема закланих. Такође, на истој страни, на питање истог адвоката да опише на који начин је сведок сарадник број 2 вршио стрељање, цитирам питање: «Како сте стрељали, да ли су стајали или лежали»? сведок Крвави одговара: «Лежали су и пуцали су у потиљак». Адвокат Апро: «Рафално или појединачно»? Сведок: «Појединачно». Апро: «Један метак, или више»? Сведок сарадник Крвави Бора: «Један, нема потребе више». Мислим да се и овај одговор уклапа у налазе вештака и говори и о самим убицама и сасвим довољно. Што се тиче револвера магнум мислим да и ту су вештаци све рекли. Што се тиче униформе, мислим да је ту све речено и ту не бих ништа додао.

Господине председниче, ја бих поставио овде само једно питање, а то је: Шта је или шта су сведоци сарадници овде рекли, а што се може потврдити сто посто тачно и што се не може оспорити, чак и њихова признања да су убијали, у шта нико не сумња, осим у број лица која су лишили живота? Тако по изјави сведока број 1 сарадника монструма, каже: «Убио сам три или четири лица». Међутим, на суочавању између Каменог и Дукића дана 27.10.2004. године Дукић потврђује да је рекао Каменом, сад се мало извињавам на вулгарности: «Камени који ти је курац, Штука је убио 15 до 20 људи на Овчари». Ако при том додамо и људе које је убио по причама Ђанковића где он наводи још 10 људи, долазимо до страшне цифре од преко 30 људи. Постављам питање, да ли су то сведоци покајници, да ли је дужност тужиоца да провери ове фрапантне оптужбе и да изврши преиспитивање одлуке о додели повлашћеног статуса сведока сарадника или сведока лажова. Такође, и сведок сарадник који је ради убијања добио надимак «Крвави Бора» признаје: «Убио сам једно лице, пуцао сам само један метак и постао сведок покајник». Међутим, и ту постоји много сумње. Сведок Чакалић на сведочењу у Загребу и Београду изјављује да му је лично Бора Крвави рекао: «Шта радиш ту чика Емиле, ево сад сам убио 25 усташа, а убићу још 100». Кома овде треба веровати жртви или целату. У вези овога желео бих да додам изјаве двојице људи из собе 5521 и још двојице којима сам дао име и презиме који су слушали причу где се Бора хвалио о својим подвизима у убијању и о мом и Каменовом кукавичлуку и да се боји само да му не открију још неку гробницу, иначе ће Матијевић све средити. Ни то тужиоца није занимало, мада постоје изјаве сведока предате овом суду у писаној форми, а то је једини траг о још једној гробници и несталим лицима који се овде воде да су нестали, мислим да би било корисно ради родитеља, фамилије, браће, сестара, људи који су изгубили своје да чују и ту изјаву, јел то нам је за 2 године једини траг о још једној гробници, а везује се за Крвавог Бору.

Господине председниче, постоји овде много лажи, када би их набрајао требало би ми много времена, али још ћу се задржати мало. Сведок монструм број 1 тврди да се «пасат» вратио за 10 до 20 минута пре трактора. Ако упоредимо време испада да су Камени, Цеца, Маре отишли, побили, вратили се за непуних 20 минута. Чудно, да чудније не може бити. Тврди да није имао пиштољ. Видели смо чак две слике. Како је био обучен нећу да коментаришем, слике све говоре. Зна све о свима, многих детаља, ко је с ким отишао, дошао, сећа се репишта или багрењака, а не сме да се сети с ким се вратио са Овчаре. Ко су ти људи са којима се вратио и зашто крије имена својих саучесника, да ли би њиховим откривањем изашла нека нова имена о учесницима овог злочина, а и још о неком његовом злочину.

О разликама које сте му Ви предочили у односу на другог сведока, то не желим да коментаришем, могу само да кажем да из тих разлика могу се извући још 30 разлика, али нећу више да трошим време на сведоку монструму, јер за њега, његове лажи, овде је све речено и доказано. Господине председниче, постављам питање овде ко је сведок број 2. Крвави Бора. Овде је неко од адвоката употребио реч ауторитет, права реч за опис сведока број 2 Крвавог Бору, а ево зашто. Зашто је Крвави Бора ауторитет? По изјавама сведока Стаматовића Бора га зове да га одвезе на Овчару ради суђења. Постављам питање ко га је обавестио да ће бити суђење и зашто баш њега, ко се обавештава, ауторитет се обавештава, неко ко вреди и неко ко значи, неко ко одлучује. На Овчари њега бирају наводно ради препознавања и пописивања. Зашто баш њега? Мора да је неки ауторитет опет. Он све зна и познаје ко је ко. По изјави сведока сарадника број 1 монструма, ауторитет Бора убацује затворенике у приколицу, опет посао ауторитета. По свом личном признању ауторитета обавештавају да је једно заробљено лице побегло. Зашто баш њега обавештавају, ко се обавештава, ауторитет или главни? По изјави сведока број 1 сарадника монструма он је главни на рупи, издаје наређења за пуцање, опет ауторитет. По завршетку свог прљавог посла, ауторитет се враћа са багером, мада у процесу против Цетиња описује свој повратак сасвим другачије. Вратио се на папучици, а не у приколици. Такође, по изјави коју је дао у процесу Цетиње на страни 35 транскрипта од 01.09.2005. у целости описује тријажу у хангару, намеру о пребацивању затвореника који нису криви, значи има све функције ауторитета и одлучивања, могу то и да цитирам ако суд то жели. А ево шта је ауторитет изјавио на том суђењу: «Мислили смо да се испита, да се зна ко је и шта је учинио и учествовао». Није одговорио ко је мислио. «Ових што смо ми сматрали, значи, да нису баш директно учесници или нису пријављени, то нико од нас није могао да зна, него то је једна претпоставка наша, те смо хтели да вратимо». Није објаснио где да их врати, коме да их преда, чиме да их пребаци. То су речи човека који има све функције у некој радњи и сто могућа одлучивања у некој радњи. За Велепромет, за људе које лично знамо и гарантујемо за њих, значи да иду на Велепромет, значи и да гарантују. Он има функцију неку чак и да гарантује. То је ауторитет исто. Да не бих даље цитирао и одузимао ваше време, може се десет питања извући из те његове реченице, из тих његових реченица. Ово је све чудно за човека који је случајно дошао на Овчару, јако чудно. Ово све, господине председниче, говори да је сведок Крвави Бора, ако не главни, али сигурно један од главних организатора стрељања. По личном признању сведока број 2 био је обучен у маскирни комбинезон. Чудно је и то да сведок број 2 по свом личном причању је одређен да препознаје заробљенике јел је кафедија и зна највише људи, а често има и накнадна сећања, а никако да се сети или не сме да се сети или крије ко је возио трактор, ко је возио багер, ко је

вратио «128» с којом је дошао до пола, а сећа се да су Драговић и Милојевић тукли у шпалиру, видео са 20 метара кроз два, три реда људи, а овамо није сигуран када је Камени дошао, да ли пре њега или после њега, а по изјави лично његовој он тврди да је дошао у задњој тури. Господине председнице, све лаж до лажи. Овде бих поставио само још једно питање, а то је зашто сведоци сарадници беже један од другог? Зар није чудна ситуација Штука видео Бору на рупи, а овај њега није? Да ли се и ту нешто крије и шта? Не желим да нагађам, само мислим да дотични доста крију. Натерајте их да испричају истину.

Господине председнице, у рат сам отишао што сам био мобилисан. Касније сам прешао у добровољце. У рату сам увек био частан и то сам увек тражио од људи који су били са мном. Помагао сам свима без разлике на националност. Никада нисам гледао ко је, шта је, какав је. Такви су били људи из моје јединице. У мојој јединици претежно су били људи патриоте, претежно ожењени и фамилијарни људи, часни и поштени и поносити, а изнад свега патриоте. Можда смо зато и оптужени што нисмо хтели да дајемо лажни алиби убицама и да лажно оптужујемо људе за оно што нисмо видели и да учествујемо у фарси господара смрти целог овог злочина.

Господине председнице, две године вапим за истином, јел једино нас истина враћа нашој кући и нашој деци, надам се да се примакао и тај дан. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Милојевићу.

Оптужени Златар Вујо.

Господине Златара, чули сте завршне речи Ваших бранилаца. Претпостављам да се Ви томе придружујете?

ОКР. ЗЛАТАР ВУЈО: У потпуности подржавам пошто смо и чули да су најбољи адвокати у судници, онда немам разлога да се браним, а ја ћу рећи једну истину, јер је лако бранити. Али добро, ипак ћу мало прокоментарисати. Пре свега ћу изразити саучешће породицама жртава, а да се извињавам, ни најмањег разлога немам, јер у томе нити сам ја учествовао, нити било који члан моје породице, него сам и ја и моја породица жртве истога злочинца, само што је променио методу, сад не убија у потиљак него тихом ликвидацијом, то је једина разлика његова за 14 година. О сведоку шта причати, не знам сам, сви знамо овде, лажна документација, Негославци болница, то су све глупости понављати мислим. Само ћу рећи колико ко истине изнео за овом говорницом толико Бог помогао њега и његову породицу. Боже помози. Што се тиче тужиоца, после свих доказа, материјалних, изјава свих сведока који су 30 према 1 у моју корист, без документације рећи ћу Господе опрости му, не зна шта ради. Након свега надам се ослобађајућој пресуди, после 23 месеца да ћу бити са својом породицом. Вама се захваљујем што сте ми у најтежим тренуцима изашли у сусрет да могу отићи брату на сахрану. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Златар.

Оптужени Мугоша Горан.

Укључите микрофон господине Мугоша. Чули сте завршну реч Вашег браниоца, ја претпостављам да се Ви томе придружујете у потпуности? Имате ли Ви нешто да нам кажете?

ОПТ. МУГОША ГОРАН: Поштовани предсениче већа, поштовано веће. Ја се у потпуности придружујем завршној речи мог браниоца господина Илије Радуловића и хтео сам само још нешто да додам. Молио бих председника већа и уважене чланове већа да ми не узму за озбиљно моје неозбиљно сведочење пред истражним судијом господином Алимпић Мирославом. Ја сам 01.07.2004. године на главном претресу у мојој изјави већ говорио о томе како и под којим околностима сам изјавио да сам на Овчари видео опт. Катић Слободана. Да се не би понављао, одговорно стојим иза тога да сам погрешно и да опт. Катић Слободана нисам видео на Овчари. Жао ми је због те грешке и извињавам се опт.Катићу. За себе одговорно тврдим да приликом претреса заробљеника нисам никога ударио. На крају желим да изразим моје најдубље саучешће свим породицама оштећених. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Мугоша.

Оптужени Шошић Ђорђе.

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Добар дан свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу добар дан. Претпостављам да се и Ви придружујете завршној речи свог браниоца?

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли и Ви још нешто да кажете, да додате?

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Па имам да кажем много тога али бићу врло кратак. Сведоци број 1 и број 2 никада у животу нисам видео, нити су они мене видели. Дотичног 20. новембра нисам био у Вуковару, био сам кући са мојој ћерком, тако да сад не понављам то је чувено. Значи, нисам могао да будем тамо, једино сам дао адвокату, заправо нисам ни тражио адвоката. Доделио ми га је господин Алимпић. Каже да он већ ради са појединим људима у Хагу и да се у то разуме. Ја сам прихватио. Дао сам му неколико имена из Вуковара људи, са којима сам се поздравио, рекао му да је дан пад, кад је завршетак рата, погинуо један дечко Видљевић Драган, кога сам изузетно волео, био је увек уз мене. Нисам остао на сахрани. Он га није нашао на тим адресама, вероватно да људи нису ни хтели да дођу. Људе које сам дао из Крушевца, који знају, а њих има много, такође нису дошли. Прети се ћерки мојој и њеним другарицама да може суђење да траје толико и толико и да не би улазиле у то да не треба да сведоче, четири рођене ћерке, јер могу да имају последице. Нема везе што ти сведоци нису дошли, дошли њу њих тројица, четворица, не знам. Сведоци су сви овде окривљени да ме нико тамо није видео нити ове људе овде сем Ланчужанина, Милојевића, Драговића и Марета, са којима сам пре 18. после мог доласка на «Леву суподерицу» њих познавао. Овде ниједног не знам, нити они мене људи знају, нити су могли да ме знају, јер у то време нисам био. То што сам доживео инфаркт и да су покушавали да ме, знате и сами, шта се све дешавало, доста су успели у томе, али ето ипак сам бар доведе дошао да кажем да нисам кривм, да сам лажно оптужен од таквих да их зовем монструми, кржави, ја их

не знам, не осећам се кривим нормално и тражим да бар ово мало што ми је остало да убрзате моје ослобађање и да одем да се с мене скине нешто најружније, јер ја тамо нисам био, о том догађању не знам ништа. Толико. Хвала вам. Извините некад сам био мало нервозан, а био сам у праву што сам био такав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Шошићу.

Оптужени Ђанковић Мирослав.

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу, задња реч је Ваша по закону. Прво да ли се Ви придружујете завршној речи Вашег браниоца?

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да, у потпуности се слажем са свим што је рекао мој бранилац. Не знам шта бих више рекао. Углавном је све речено. Обраћам се вама, овом часном суду и рећи ћу само још неколико реченица.

Што се тиче сведока сарадника број 1 он би оптужио и рођену мајку само ако му то гарантује слободу и одустанак од кривичног гоњења. Пратио сам, такође, излагање завршне речи господина тужиоца. Рече – оба сведока сарадника су описала како и на који начин је Ђанковић малтретирао заробљенике, па се питам шта је то рекао сведок сарадник број 2, а ја ћу га цитирати: «Не могу рећи да је Ђанковић тамо некога тукао, ја то нисам видео». Немам ништа против да је неко, било ко преложио било каквог сведока овде коме не прети затворска казна, да каже о мени што има да каже да сам неког тукао, малтретирао како на Овчари, а тако током тог проклетог рата.

Што се рата самог тиче, ја га нисам тражио, нисам га желео, нити ми је требао. Затекао сам се тамо, нисам имао куга, а све своје задатке сам извршавао по закону и пропису које налаже правило службе тадашње ЈНА. Ви мене осудити на 100 година ако хоћете, то је ваше право, али мој образ је чист, а савест мирна, зато сам и дошао сам. Жао ми је ових људи горе, али једино што могу поручити да сваког од њих могу погледати у очи, јер за овај злочин апсолутно немам никакве везе. Надам се још само да ће ово веће донети праведну одлуку и по закону. Ништа више. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Ђанковићу.

Оптужени Катић Слободан.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја ћу мало теже да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам да Ви теже причате господине Катићу. Придружујете се, јел тако?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало се примакните микрофону само да би то било регистровано.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Немам везе с овим дешавањем нити сам био присутан 4 дана у Вуковару и да наша јединица цењена од свих генерала, од свих могућих. Само толико и надам се после 2 године да сте видели ко је крив, а ко није. Ништа. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Катићу.

Оптужена Калаба Нада.

ОПТ. КАЛАБА НАДА: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Калаба. Чули сте завршну реч Вашег браниоца, претпостављам да се Ви томе придружујете?

ОПТ. КАЛАБА НАДА: Ја се у потпуности слажем са свим што је рекао мој бранилац Мирослав Перковић и желим само да кажем као што је он гледао Вас у очи када је давао своју завршну реч, тако сам ја гледала сведока сарадника број 1 када смо имали наше суочење. Толико од мене. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Драговић Предраг

ОПТ. ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Драговићу. Задња реч је Ваша. Претпостављам да се придружујете завршној речи Ваших бранилаца?

ОПТ. ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГ: Управо сам то хтео да изговорим. Слажем се са завршној речи својих бранилаца и хтео бих нешто да додам. Кратак ћу бити.

Господине председниче већа, као и госпође судија. Ја ако је то могуће, а мислим да јесте, с обзиром да се у овој судници снима свака изговорена реч. Моја завршна реч, ја бих волео да буде оно што сам рекао на почетку, односно приликом изјашњавања на оптужницу, мислим да је то било 30.06.2004. године, ако је то изводљиво, да се не бих понављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас баш разумео. Да уместо Ваше завршне речи?

ОПТ. ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГ: Да моја завршна реч уједно буде почетна, а да се не бих понављао ради времена и мислим да нема потребе, пошто се овде свака изговорена реч снима, ако тако то Ви дозвољавате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет ја не разумем шта желите. Желите да у судници као аудио снимак или видео снимак пустимо оно што сте?

ОПТ. ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГ: Не, него да извучете. Јел сте ме схватили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

ОПТ. ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГ: Само бих додао следеће: Слушао сам завршну реч господина тужиоца. Нисам мислио више ништа да кажем, али слушајући завршну реч господина тужиоца и појединих заступника оштећених кратак ћу бити. Подстакнут сам да кажем ово.

Господине судија, колико сте Ви или неко од чланова овог већа то вече на Овчари, неком од тих заробљеника, чвргу једну овако ударили, тако сам исто и ја учинио, а да не причамо о убијању људи. То је што се тиче мене и мог удела, а изненађен сам и запањен сам, с обзиром за све време поступка да заиста нисам очекивао да су људи тако некоректни заступници и оштећени, да они ове сведоке сараднике малтене прогласише за свеце. Само толико. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Драговићу.

На овај начин бисмо завршили са завршним речима, под условом да нема можда неких реплика или што слично? Не. Уколико нема, ја бих замолио господина заменика тужиоца да се изјасни, пошто он није учинио приликом давања завршних

речи везано за притвор. Оптужени се налазе у притвору. У току изношења завршних речи чули смо од бранилаца њихове предлоге, али нисмо чули Ваш предлог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Имам одлуку већа, ванрасправног Окружног суда у Београду везано за притвор, тако да ја ту немам шта нити да додам, нити да одузmem. Значи, предлажем да се притвор продужи, односно, противим се предлогу за укидање притвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неко од бранилаца, или оптужених жели да се изјасни по овоме? Не. Има ли још неко нешто да каже?

Како нико нема ништа више да изјави, председник већа оглашава да је ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ЗАВРШЕН и потом издаје

Н А Р Е Д Б У

Јавно објављивање пресуде 12.12.2005. године, са почетком у 13 сати, судница бр. 1, зграде овог суда.

Дакле, у понедељак 12.12. у 13 сати у овој судници ћемо јавно објавити пресуду. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА